

СУРМА

ВИДАННЯ
ЗАКОРДОННИХ ЧАСТИН
ОРГАНІЗАЦІЇ
УКРАЇНСЬКИХ
НАЦІОНАЛІСТІВ

1950

грудень

ч. 26

ГЕРОЯМ СЛАВА!

Василь Білас

Місяць грудень ввійде в історію української революції як місяць героїв: безсмертних Василя Біласа і Дмитра Данилишина, легендарного провідника широких революційних мас Івана Климова — Легенди і могутніх, провідника Дмитра Маївського — Тараса та командира Дмитра Грицяя — Перебийноса.

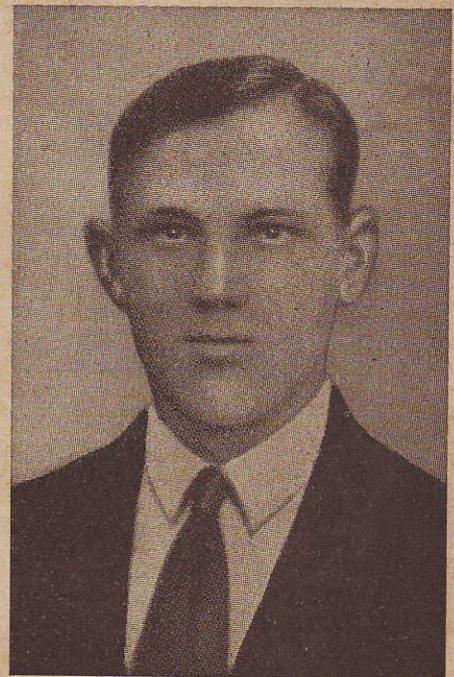
23. 12. 1932 року — 4. 12. 1942 року — і 19. 12. 1945 року. Три дати. Три вогнива кривавого ланцюга... три жорстокі окупанти і ті самі жорстокі методи але і такі самі світлі величні постаті. Прості боєвики ОУН: шевський учень 24-літній Данилишин, торговельний помічник 21-літній Білас, неперевершений організатор, улюбленець мас України, краєвий провідник

ОУН в час першої окупації Західної України большевиками і член Проводу ОУН Легенда, непересічних здібностей політичний і пропагандивний керманіч член Бюро Проводу ОУН провідник Тарас, передовий військовик, один з перших організаторів УПА генерал і шеф її штабу та заразом член Проводу ОУН Перебийніс — ось постаті що з їх життя, з їх безприкладних чинів і їх героїчної смерти воююча Україна черпала, черпає і черпатиме безперервно, наче з вічного джерела, надхнення і силу в боротьбі зі всіма окупантами України. Бо саме цей молодий простий шевський учень, ледве з трирічною народньою освітою і купецький помічник зі семирічною освітою, юнак Білас, піднялися в любові до України на такі вершини, що їм рівних годі знайти в історіях революцій інших народів.

Це ж вони сколихнули широкими масами Українського робітництва, селянства, інтелігенції, підняли їх до зриву, до змагу, до боротьби з панською Польщею, стали вічно горючими смолоскипами української революції в боротьбі зі всіма окупантами України. Саме слова робітника Данилишина, слова висказані в обличчі смерті, кинені кривавим суддям в вічі на наглому польському суді:

«Я був і на все приготований! Тільки жалую що не зможу далше працювати для України!» — Ці слова стали заповітом для українських революційних мас що продовжують діло Данилишина.

Слова українського юнака-націоналіста Біласа висказані в останніх хвиликах життя перед його страчанням, як вірую: «Я націоналіст і революціонер! Таки

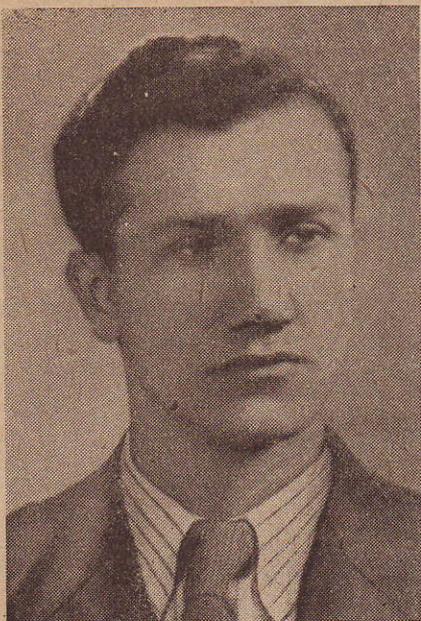

Дмитро Данилишин

як я Батьківщині лише смертю служать!» — прибили печать кров'ю цього героя на світогляді, на ідеології українського революціонера, боєвика ОУН, воєнка УПА. Зробили український націоналізм безсмертним, вічно живим. Польський кат перервав на шпафоті слова Біласа: «Хай живе вільна Укра...», але їх підхопили українські революціонери, боєвики ОУН, бійці УПА, розвинули і виписали власною кров'ю на прапорах що їх несуть високо через три етапи революції як свій клич, як свою остаточну ціль.

Білас і Данилишин це — прості члени ОУН, рядовики, боєвики.

Білас і Данилишин це мотто декалогу українських націоналістів: «Я

Дмитро Маївський
Тарас

дух від вічної стихії що зберіг тебе від татарської потоки і поставив на грані двох світів, творити нове життя.»

Легенда, Тарас, Перебийніс — це провідники ОУН, це цілий декалог. Кожний з них зокрема це кожна точка декалогу і кожний з них зокрема це його цільсть.

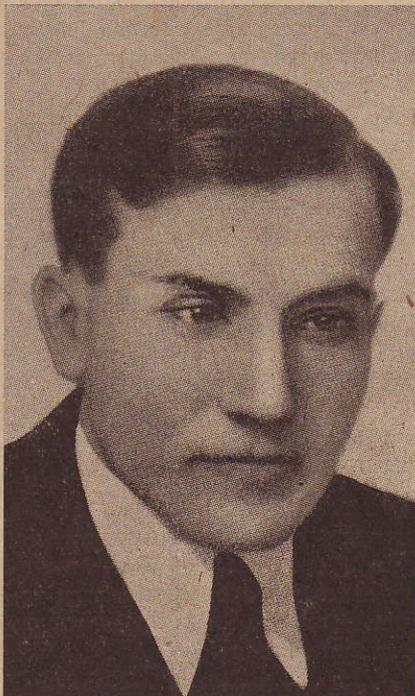
«Звуся Іван Климів — Легенда, член ОУН; — більше з вами говорити не буду.» — Ось горда відповідь провідника Легенди на жакливі довгогодинні тортури гестапівсько-енкаведівського оберштурмфюрера садиста Вірзінга. Гестапівські кати зуміли розірвати серце цього велетня але не вдалося їм навіть надщербити твердого як криця, чистого як сльоза і гордого як тільки може бути гордим, духа Івана Климова. Він легендою жив серед широких мас всієї України і як легенда увійшов в кров і кість воюючої України...

Тарас і Перебийніс це провідники що творили і давали накази і перші їх виконували. Вони як члени Проводу ОУН були співтворцями наказу: «Провідні члени ОУН не віддаються живими в руки ворога.»

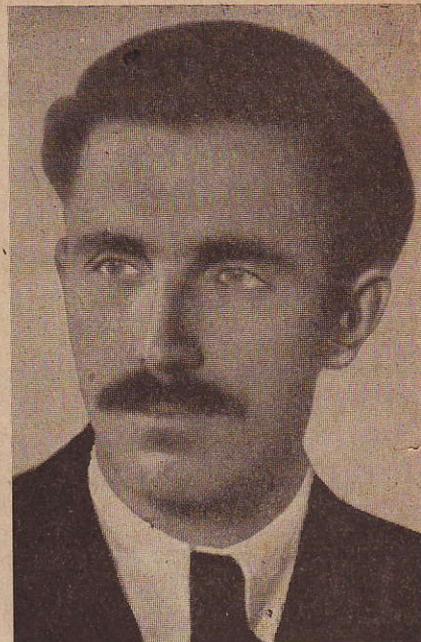
Вони попавши в засідку вірних служак НКВД, чеських четників, крикнули стократ сильніше як Хвильовий, бо крикнули: «геть від Москви, геть від большевизму, геть від всіх окупантів України». Вони крикнули цілим своїм еством, цілим своїм життям від першого до останнього дня, в безупинному змагу, в

безприкладній боротьбі зі всіми окупантами, за Українську Самостійну Соборну Державу.

Білас, Данилишин, Климів, Маївський, Грицай — це свічада трьох різних етапів української революції. Їх попередили і їхніми слідами пішли, йдуть і йтимуть інші герої... сотки, тисячі — безперейбійна черга; але печат' їхнього могутнього духа видніе і виднітиме героїським відтиском на чинах всіх. Так же як героїським відтиском видніе і виднітиме печат' безсмертного духа героїв Базару; лицарів Крут; головного отамана Симона Петлюри; краевого команданта УВО Головінського; вождя Евгена Коновальця, члена Бюро Проводу ОУН та члена УГВР, співосновника УПА Ростислава Волошина; провідника ОУН на Українських Землях під большевицькою Польщею Ярослава Старуха — Стяга; Головного Командира УПА, Провідника ОУН і Генерального Секретаря УГВР генерал-хорунжого Тараса Чупринки — Тура; — невгнутих героїв Спілки Визволення України (СВУ) і СУМ-у, воїнів Української Військової Організації (УВО), лицарів Карпато-української армії «Січі» і всіх впадших провідних і рядових членів ОУН; старшин, підстаршин і бійців УПА і всіх заморених голодом, закатованих, розстріляних знаних і безіменних мучеників, героїв, лицарів з народньої гуцці всієї України

Іван Климів
Легенда

Дмитро Грицай
Перебийніс

з любови до Батьківщини, за її волю і щастя, за УССД в нерівній боротьбі зі всіми окупантами.

В гордості клонимо голови перед їхніми безсмертними тінями і черпаємо натхнення і сил з їх безприкладних чинів і героїчної смерти в безупинній боротьбі з найбільшими ворогами України всіх часів.

Історія українських визвольних змагань найновіших часів буде увічнена героїчними чинами, непоборністю, незломністю і величньою силою духа, що діятимуть легендарно в поколіннях народу і мобілізуватимуть всі здорові його сили до активної боротьби за вічні наші ідеали. До боротьби що ведеться і не перестає...

В цій боротьбі вони згинули героями; а герої не гинуть марно. Вони життям своїм творять реальність, а своєю смертю — міт. Міт непоборності, змагання, величі і слави! ...

Вічна слава безсмертним героям!

Хай живе Українська Самостійна
Соборна Держава!

Хай живе Українська Головна
Визвольна Рада!

Хай живе героїська Українська
Повстанська Армія!

Хай живе вічне джерело героїв -
Організація Українських На-
ціоналістів!

Слава Воюючій Україні!

З одержаних краєвих матеріалів:

До становища в ССРСР

В період від серпня 1949 до травня 1950 року

1. Тоталітарний режим терору і насилля над народними масами ні в чому не послаб. Надії народу на те, що по закінченні війни придуть полегші, ні в чому не справдилися. Зокрема, розчаровані колишні червоноармійці та колгоспне селянство. Правляча партія ще міцніше прикрутила державно-терористичну «шпругу» і витискає з народу останні сили. Соціальні протиріччя між тими, що при кермі, а народними масами і на дальше поглиблюються. Правляча московсько-большевицька верхівка і вище офіцерство якнайширше користуються усіми благами земними — народні маси живуть в нужді і павпелізація їх все збільшується. Большевицькі вельможі в тому відношенні перевершили навіть стару дворянську аристократію та капіталістичних «буржуїв». Соціальна нерівність ніде так не кидається в вічі як саме в країні перемігшого соціалізму.

2. Причиною такого стану є: а) прагнення до щораз нових підбоїв, а в зв'язку з цим розбудова важкої і воєнної індустрії. З браку інших джерел потрібних на це засобів, витискається останні карбованці з працюючих шляхом податків, позик, поставок і т. д.; б) підтримка п'ятих колон поза границями ССРСР. Для поширення впливу компартії на цілу земну кулю потрібні збільшені засоби на вдержання емісарів в усіх країнах світу. в) Свідоме вдержування низького життєвого рівня народних мас з одного боку, та високого у правлячої кліки з другого. Це робиться на те, щоби, з одної сторони, витворити верству людей задоволених, які будуть піддержувати режим за всяких умов, та з другої сторони, щоби народні маси в погоні за шматком чорного хліба не мали часу на політику і були більше податливі на всі пропозиції уряду. г) голод, нужда — це засіб пресії у відношенні до працюючих у випадку їхнього незадоволення режимом чи в потребі перевести певні свої пляни. Тому, що всі засоби продукції і споживання знаходяться тільки в руках московсько-большевицького державного апарату — він (цей апарат) може довільно розпоряджатись ними цілком ігноруючи інтереси народу.

3 Четверта сталінська п'ятирічка (генеральний плян післявоєнної відбудови і дальшого розвитку господарства в ССРСР) реалізується повільно — з перебоями, помімо того, що большевики основно ограбили окуповані ними країни. Зокрема вивезли звіттам промислові споруди, варстати, сировину і т. д. Така шумна назва цього пляну не відповідає цілком, яким плян цей має

служити. Вона (ця назва) потрібна на те, а) щоби під кличем відбудови країни ще краще експлуатувати працюючі маси, б) щоби на внутрішньому відтинку підчеркнути мирність зовнішньої політики партії і уряду і в) щоби замаскувати справжні цілі, які мали бути зреалізовані п'ятилітнім пляном. На ділі розбудовується в першу чергу важку і воєнну промисловість і то в теренах, які зовсім не потерпіли в наслідку війни (Урал Сибір). Натомість дуже мало зроблено для відбудови і розбудови промисловости в країнах підбитих Москвою які найбільше потерпіли в війні — а те, що зроблено, має служити для кращої експлуатації даної країни (видобування промисловости, сільське господарство). Плян закінчення п'ятилетки за чотири роки не був зреалізований. Недовиконано його передовсім у важливіх з господарського погляду ділянках (важача індустрія-машинобудування). Небагато тут допомогли окремі прийоми (надпляннові нагромадження, прискінення оборотности коштів, стахановська дурійка і праця на заощадженій сировині). Позики, які випускає большевицька держава щорічно для залатування дір в бюджеті, реалізуються з щораз більшим трудом; доходить до того, що зuboжілі народні маси прямо відмовляються цюнебудь дати в позичку. Це зокрема спостерігається на селі.

4. Починаючи з тосту Сталіна на здоров'я російського народу як передової нації Советського Союзу, русифікаційна дурійка не припинюється ні на хвилину. Большевицькі пропагандисти стараються вмовити в народи, що все, що походить з Росії, це найкраще і гідне наслідування, переконують, що вони були перші в ділянці винахідництва, науки і мистецтва. — що все, що інші народи створили, це тільки невдале наслідування «русских». Ця манія першенства доходить до абсурду. Поневолені Московію народи, щораз сильніше відчувають на собі цю мниму першість і старшинство російського народу. Російсько-большевицька державно-поліційна машина не дозволяє на найменші прояви національного життя навіть в ділянці культури. Деякі менші народи попросту винищується фізично (татари Криму, калмики, чеченці та інгуші), переселюючи їх в такі околиці, де сама природа зумовляє їхне вимирання (північний Сибір). Інші народи, більше національно свідомі і політично активні, піддаються довшому процесові «перевиховання». Частина свідомішого елементу винищується (переселення, засуди, голод, морди) шляхом безпосередніх акцій. Решту піддається

повільній русифікації-шляхом насаджування російського елементу на місце вивезених, через школу, військо, партію та комсомол. Такі практики можна добре спостерігати на Україні, в Прибалтиці, Білорусі, Кавказі та Середній Азії. Зокрема, великі вивози мали місце на Україні, в Прибалтиці та в Середній Азії (Туркменська ССР). Для вивезених створюються нестерпні життєві умовини. Так звані національні республіки не дають ніяких можливостей розвитку національного життя, це звичайні адміністративні одиниці російсько-большевицької імперії.

5. Проходить дальше посилення терору в усіх середовищах, на всіх відтинках життя. Большевицькі правлячі крути сподіються скорой війни (про що зрештою говорять зовсім одверто) та в зв'язку з тим хочуть упорядкувати запілля і знищити всякий спротив. Одиноким засобом для осягнення цілі в державі, що оперта на насиллі, залишається консеквентний, неперебираючий в засобах звирячий терор. Загострення цього терору бачимо по тюрмах і лагерах, в війську, на виробництві, в колгоспах і всюди там, де радянський громадянин зустрічається з представниками влади. Цей терор прибирає різні форми, але все служить одній цілі — залякати людину, зробити її сліпим зряддям партії, позбавити її людської гідности.

6. В грудні 49 р. партійні крути святкували сімдесятьліття уродин Сталіна. Свято проходило в супроводі похвальних пеанів і віропідданих заяв партійної верхівки та найближих соратників. Усі «раби отечества чужого» молились до «кремлівського сонечка» на всіх язиках, прославляючи його «божеські» прикмети. Було написано багато статей в большевицькій пресі було виголошено багато похвальних промов. Сталін не відізвався ані словом у відповідь на усі ці похвальні гімни. Треба підчеркнути, що на святі були присутні чільні представники майже усіх компартій світу. Ціла церемонія мала символічне значення. По правіці Сталіна засідав Мао Тсе Тунг, по лівиці представник комуністичної Німеччини. Свято мало на цілі піднести авторитет Сталіна і цілого режиму (підірваний виступами Тіта), як в очах ССРСР, так і компартій усіх народів і дати Сталінові сатисфакцію за дотеперішню його працю.

7. До піднесення російського шовінізму на внутрішньому відтинку та до загострення російського імперіалізму на зовнішньому — причинилися в основному два факти. По-перше, таємниця розбиття атому

для большевиків перестала існувати. Подруге, підписаний в половині лютого договір з Китаєм без сумніву подоїв сили СССР так внутрі як і назовні. Большевики не занедбали нагоди ці два факти належно пропагандивно використати. Горлають вони про використання ними атомної енергії для мирних цілей, а на ділі в великій таємниці готують атомну зброю для здійснення своїх імперіалістичних цілей. Факти підписання договору з Китаєм на внутрішньому відтинку дає большевикам можливість визволити нові людські резерви для скріплення державного апарату і посилення зовнішньої дії (500 000 китайців має працювати в промисловості Кузбасу). Оба ці факти незмірно підсилюють большевицьку зухвалість і можуть поважно причинитися до загострення міжнародних непорозумінь.

8. Опертя рубля на золотого, переоцінка його у відношенні до долара і фунта та знижка цін на промислові і харчові товари. Опертя рубля на золотого і переоцінка його у відношенні до долара не мають ніякого істотного значення. Це пуста декларація, яка на внутрішньому відтинку може хіба пропагандивно відділювати. Натомість цей факт у поважній мірі допоможе большевикам ще краще експлуатувати їхніх сателітів. Від 1. III. 50 р. будуть змушені ці країни давати більше товарів за рублі, а натомість менше зможуть дістати за долари. Загально відомо, що большевики і надалі всі операції зі своїми сателітами ведуть в доларах. Цим фактом большевики хочуть доказати так власній суспільності, як і другим народам, що в них панує добробут, що господарство оперте на тривких основах, що вернули старі добрі часи. Хочуть вони теж в цей спосіб усунути всяку видимість залежності від закордону і підсичують, себелобство в росіян. Большевицькі гроші закордоном мають дуже невелику вартість — найменше 10—20 разів меншу від тої, яку визначили їм самі большевики. Знижка цін на промислові товари і сільсько-господарські продукти потрібна була на те, щоби поперше, позбутись з магазинів усіх залежалих товарів, яких ніхто не хотів купувати через їх малу вартість, і через зuboжіння народу; щоби по-друге витягнути з населення останні рублі, які потрібні для реалізації п'ятилітнього плану; щоби, по-третє, продемонструвати перед суспільністю на кільканадцять днів перед «виборами» — мовляв режим дбає про покращання добробуту народних мас, та щоби, по-четверте, здобути ще один пропагандивний аргумент у боротьбі зі закордонними капіталістами. На ділі ж знижка цін майже нічого не змінила в злиденному становищі працюючих.

9. Вибори 12. III. 50 р. Громадяни СССР були приневолені ще раз виконати цей ненависний їм обов'язок — піти терором до виборчих урн і під наглядом всесильного мтб і партії віддати голоси за своїх гно-

бителів. До цієї жалюгідної фарси ніхто в СССР не прив'язує ніякої ваги. Тим разом навіть партійні круги виразно легковажили підготовку, до т. зв. «виборів», знаючи що і так все буде по наказу виконано на 99 %. Офіційна преса (Правда) у зв'язку з тим кількіразово пригадувала потребу передвиборчої агітації, щоби підчеркнути демократичність виборів. Ніхто не висував нових кандидатів в «посли»-свої місця в т. зв. советським парламенті зайняли всім відомі представники партії, поліції і армії. Громадяни Рад. Союзу виразно легковажили ці вибори. В Західній Україні населення в більшості «вибори» ці бойкотувало.

10. Каяття Андреева зв'язане із зміною внутрі-колгоспної політики в СССР. Щоби якслід зрозуміти це нове потягнення партії, треба підчеркнути, що нічого тут не діється без наказу з гори. Нову політику так на внутрішньому відтинку, як і на зовні, визначає всесильна партія через свої верховні органи (політбюро). Усі важні так політичні, як і господарські справи там основно обговорюються, а вирішення обов'язують усіх комуністів. Це саме стосується і А. А. Андреева, як зрештою усіх членів політбюро. У зв'язку з тим ясно нам буде, що і член політбюро Андреев не міг давати і не давав якихось окремих настанов в сільському господарстві без відома політбюро. Усе, що він робив, робив за відомом і з доручення партії. Черговий експеримент застосований партією в сільському господарстві не вдався. Партія і її центральні органи, згідно із встановленим звичаєм в СССР, не можуть помилятися, отже треба було на когось звалити вину за невдачу і потягнути до відповідальності. Жертвою тим разом впаав член політбюро Андреев.

Про що властиво йде в тому випадку?

Чи тільки про те, як організувати працю в колгоспах, чи основною клітиною сільсько-господарського виробництва має бути ланка, чи бригада, чи може про більш істотні справи. Гігантomanія це хвороба усіх тоталітарних систем. Тут маємо до діла з одним з об'явів цієї хвороби, на сільсько-господарському відтинку. Партії йде про те, щоби організувати колгоспи гіганти (фабрики зерна), в яких можна буде застосувати найскладніші машини і в цей спосіб добитись збільшення продукції товарного зерна так потрібного для заспокоєння внутрішніх потреб (збільшення населення), як і для експорту на світові ринки а зокрема необхідного у випадку війни. Йде також про те, щоби використовувати останки приватновласницьких тенденцій, що так сильно виявилися при попередній системі організації сільсько-господарського виробництва (ланка, індивідуальна відрядність). Большевики хочуть в сільському господарстві зробити крок вперед, як вони кажуть — на шляху до комунізму. На місце малих zdeцентралізованих, коли йде про

організацію виробництва, колгоспів, мають повстати великі міцно scentралізовані колгоспи, гіганти, які дадуть партії можливість ще міцніше приборити до рук сільське господарство. Коли йде про розміщення робочої сили в сільському господарстві, проєктують на місце дотеперішніх сіл творити т. зв. агроміста на те, очевидно, щоби зігнати селянство в більшій скупичці касарняного типу, які дадуть їм можливість вигідніше розпоряджатись людським матеріалом та посилити перевиховання в дусі їхніх ідей. Як звичайно, цей горе-експеримент мають вперше перевести в життя на Україні, (Київщина, Черкаський район). Сподіюється напевно спротиву селян і будуть його ламати силою і завжди це краще такі практики переводити на тілі українського народу. Очевидно, Москва тут нічого нового не видумала: хоче загнати в першу чергу українських селян в казарми агроміста, створити там касарняний режим і спільний котлолок, що може їй улегшити русифікацію українського села.

11. Створення воєнно-морського міністерства. В наслідку перемоги СССР в другій світовій війні над Німеччиною і Японією здобув він доступ до незамерзаючих пристаней Кенігсберга (Калінінград) — на Балтиці та Порт-Артура і Дайрена над Жовтим морем. В наслідку опанування країн сателітів в Європі та Китаю і Північної Кореї на Далекому Сході доступ СССР до теплих морів ще більше поширився. У зв'язку з цим зросли апетити московсько-большевицьких імперіалістів. Вони даліше домагаються участі в управі Чорноморськими протоками (Босфор і Дарданелі), свободного виходу на Середземне море, участі в експлуатації Антарктиди (мовляв їхні мореплавці відкрили цей суходіл) та участі в управі бувшими італійськими колоніями. Большевицька Росія, підготовляючи агресивні війни для опанування цілого світу, відчула потребу розбудови воєнно-морської фльоти та в зв'язку з тим створила окреме міністерство для цієї цілі. Сама Росія належить до континентальних країн, які не мають заморських колоній, усі завойовані нею території лучаться з материком і тому не було потреби в творенні чи розширюванні воєнно-морської фльоти. Тільки агресивні заміри московських большевиків, зокрема по другій світовій війні спонукали їх змінити політику і перейти до розбудови воєнно-морської фльоти та для кращої реалізації цього плану створити окреме міністерство.

12. Привернення кари смерті. Большевицький уряд по закінченні війни зніс кару смерті на те, щоби передсвітом продемонструвати свою мнимо гуманність в тій надії, що народні маси будуть слухняно сповняти всі задуми уряду, що вдасться і без офіційної кари смерті знищити революційний рух поневолених Московських народів засобами поліційного тиску. Сподівання режиму не справдилися. Незадоволення мас росте; є виразні об'яви

активного спротиву серед армії та в робітничих осередках (втеча червоноармійців на Захід — невизволення п'ятирічного пляну за чотири роки). Визвольних рухів підкорених народів не знищено; вони діють далі і часто навіть розстрілюють терен діяння. Веде боротьбу Україна, Прибалтика, є об'яви спротиву на Кавказі і в Середній Азії, виявляють незадоволення, Молдавія і Білорусь. У зв'язку з тим більшовики приневолені були повернути кару смерті в тій надії, що вдасться їм в цей спосіб припинити революційну боротьбу поневолених народів.

13. Невільнича праця. В країні, що нібито йде до комунізму, вільної праці немає. Примус діє на кожному кроці. Селянина в колгоспі обов'язує трудова дисципліна; тут примушують його виконувати трудніми, що обіймає не менше як 120 трудоднів в рік. Трудова дисципліна, трудмінімум, як же добре ці терміни характеризують примус праці. Колгоспник не може ухилитися від праці; за те жде його строга кара в виді сибірської каторги. Набір у ФЗО та у промислові осередки відбувається під примусом. Молодого робітника не питають в якому фаху та місці він хоче працювати; про це рішає представник партії, який завідує робітничими кардами. Робочу силу перекидають з одного місця в друге не

питаючи про її бажання. Залишення праці карається законом. Праця науковця чи письменника в неменшій мірі підлягає стислій контролі і спрямовується партією. Хто переступить визначені партією рямці, підпадає під строгий осуд урядової преси і в консеквенції тратить місце праці та попадає в тюрму, як ворог народу. За свою працю громадяни ССРСР дістають незвичайно мізерну зарплату, а додатковий прибуток, що кілька разів перевищує платню робітника, забирає держава. В умовах вільної праці такий стан був би не до подумання. Його вдається вдержати тільки насильством над вільною людиною. На Заході багато пишуть про невольничу працю кільканадцять мільйонів людей в советських поправчо-трудовах лагерах. Справа мається дещо інакше. Згадані лагери мають інше завдання. Праця там не служить для випродукування певної кількості дїбр; це тільки побічна їх ціль. В основному служать вони для морального та фізичного винищування невитідних режимові людей. Отже, т. зв. поправчо-трудова лагери Советського Союзу це не табори примусової праці, як думають на Заході, але справжні фабрики смерті, а назва їх служить тільки для замаскування злочинів, що мають там місце. Советський Союз це один великий табір примусової праці та глуму над правами народів і людини.

по 15 годин денно. Колгоспники це новітні парії. Щорічно вмирає їх сотні тисяч з голоду, відаючи свій труд та плоди своєї землі московсько-більшовицьким колонізаторам. Робітник за мізерну зарплату, яка вистарчає заледви на прохачування для нього самого, приневолений щораз інтенсивніше працювати. Соцзмагання, стахановщина, підвищені норми праці це той бич, яким підганяють його, не даючи в заміну нічого. Профспілки — це ще один з засобів партії у визиску трудящих — це урядові інституції, які не мають нічого спільного з такими ж інституціями на Заході. Робітник позбавлений права на штрайк, отже не є в стані поліпшити своє жалогідне становище. В ССРСР, а зокрема на Україні не існує свобода слова, друку, переконань і совісти. Людина інтелігентної праці змушена говорити і писати тільки те, що згідне з комуністичною доктриною. Якнебудь відхилення від неї строго переслідується. Отже робітничі культурного фронту це не творці, а ремісники. Вільна праця не існує, примус примінюється у всіх ділянках життя. Ще найбільше свобідно на Україні чуються росіяни та інші чужинці. Український народ господар своєї землі зазнає сталих понижень.

3. Русифікація України проходить зараз приспішеним темпом і в неприхованій формі. З міст під різним претекстом виселюють українську інтелігенцію і робітництво а на їх місце насаджують російський колонізуочий елемент. На кожному кроці вивищується все російське: мову, культуру, побут, пісню і т. д. Українцям виціплюється подив і любов до окупанта-гнобителя. У вищих школах, у війську, по урядах, в партії та комсомольських організаціях усюди вживається тільки російської мови. У війську заборонено говорити по-українськи між бійцями. Українські письменники змушені в своїх творах прославляти партію і Сталіна та проповідувати дружбу зі «старшим братом» — російським народом.

4. Українському народові хочуть прищепити почуття меншевартості і змовити в нього, що без допомоги росіян Україна як суверенна держава не зможе вдержатися. При тому покликаються на слова російського шовініста Леніна, який свого часу сказав: «При єдиній дії пролетарів великоруських і українських вільна Україна можлива — без такої дії про неї навіть мови бути не може». Про те, що Україна невідомна складова частина ССРСР, що про ніяку самостійну Україну не може бути мови, що Україна, коли відорвалася від Росії, попаде в колоніальну залежність від капіталістичних держав — можна почути навіть від рядового представника режиму. З того виходить, що тут маємо до діла з певним пляном, що ця кампанія має своє джерело в Москві а ціллю її є вбити самостійницькі стремління українського народу.

5. Внутрішні кордони. Коли народ йде до боротьби за свої права одно-

До становища на Українських землях

В період від м. серпня 1945 р. до м. травня 1950 р.

1. По другій світовій війні усі Українські Землі опинилися під владою московських більшовиків. Т. зв. УССР в складі Советського Союзу, помімо деяких видимих позначок окремішності (приналежність до ООН, окремий уряд, міністерство закордонних справ), є на становищі колонії. Національні утиски, соціальний визиск українських народних мас, невольнича праця цілого народу, поліційний терор, сталий голод і загальна нужда — це невідступні супутники українського народу, що живе під сонцем сталінської конституції.

2. В чому полягає колоніальне положення України?

Суверенність т. зв. УССР не існує. Державна влада на Україні не походить з волі українського народу, але з ласки московського державного центру; від нього вона дістає накази, йому підпорядковується і перед ним відповідає. Ради та їхні президії чи виконкомки не мають дійсної влади. — Повстали вони на те, щоби створити видимість народовластя та прикрити диктаторську позицію партії. КП(б)У це ніяка окрема українська партія, це один з загонів російської ВКП(б).

Її керівники (секретарі) прислани на Україну з московського центру і діють тут за його директивами. Ніякої окремої політики КП(б)У вести не може, ніякої автономії вона не має, її керівні органи насичені національно-російським насланим елементом, який допилює, щоби все було зроблено згідно з наказом згори. У господарському відношенні залежність України від Москви ще більше кидається в вічі. Усіма багатствами країни розпоряджається московський центр зовсім самовільно. Це зокрема відноситься до підземних копалин, важкої індустрії, транспорту і т. д. В УССР навіть немає окремих міністерств важкої і видобувної промисловості — тут діють, тільки уповноважені з Москви. Засоби харчування, сировину та півфабрикати вивозяться з України в довільній кількості, не дозволяючи на розбудову власної промисловості і засуджуючи народ на голодне животіння. Людина є рабом режиму. Колгоспні маси, прив'язані до землі, живуть на становищі середньовічних рабів. Не мають права змінити місця осідку проти волі, представників партії, приневолені працювати за копійки

цілим фронтом тоді окупантові не легко його перемогти. Розуміють це добре московські більшовики і тому старіються творити штучні кордони поділу всередині українського народу. В першу чергу намагаються ізолювати Східні і Західні Землі, провокуючи всякі непорозуміння. Організуючи партію, комсомол, стрибків, колгоспи, більшовики намагаються мешканців кожної місцевості поділити на дві ворогуючі частини, щоби опісля можна було народ держати в карбах його ж руками. Революційний рух повинен зробити усе, що в його силах, щоби ліквідувати ці лінії поділу, зокрема, щоби усунути усі непорозуміння і упередження між Східними і Західними Землями.

6. Повне безправ'я і сваволя зокрема дуже помітні на Західних Землях. Представники партії і уряду користуються необмеженою владою над працюючим народом. Їм вільно грабити, бити, вбивати, насилувати і то зовсім безкарно. Усі акції уряду переводяться при помочі грубого насилля і терору (організація колгоспів, збирання податків, позик, поставок, організація комсомолу і т. д.). Хто не хоче підкоритись того залякують вивозом на Сибір, тюрмою, побивають, доки не зламлять спротиву. Все майно советського громадянина є до розпорядженості цих урядових грабіжників. Свавільно більшовицьких посіпак над українським народом можна порівняти хіба до сваволі польських шляхтичів в часи панщини. Правосуддя в СРСР не існує. Советські суди судять на підставі т. зв. революційної законності, — то значить сповняють волю партії і стоять на сторожі її інтересів. В судовій практиці з правила колгоспника засуджують за кілька колодків на 8—10 літ важкої тюрми, а партійців за спроневерення соток тисяч карбованців — переносять на інше місце праці, або в крайнім випадку судять умовно на кілька місяців тюрми. Коли йде про політичні справи, то навіть зовнішніх познак справедливості немає. Більшевицькі воєнні трибунали (в мирний час) або т. зв. тройка чекістів та «особое совещание» в Москві судять сотні тисяч невинних людей на смерть, або довічну каторгу, опираючись на праві сильнішого, ігноруючи всяку справедливість. Судді на всіх щаблях судівництва є членами компартії і часто не мають фахової освіти. Не можуть вони теж керуватись власним сумлінням. Партійна машина вбиває в них всякі людські почування.

7. Моральний розклад. Щоби ослабити в народі волю опору окупантові, щоби відтягнути молодь від революційного руху, щоби зробити її більш податливою на всі життєві принади, та вкінці щоби затягнути її в обійми своєї доктрини та на службу своїм інтересам — московські більшовики примінують спершу метод морального розкладу. Політика не нова, приміювана усіми поневолювачами в різних варіантах, все давала їм добрі успіхи. З одної сторони, намагаються народні

маси завантажити надмірними обов'язками, а всі вільні від праці хвилини втопити в морі розпусти та п'янства. Людина невеличкий налогу робиться більш податливою на всі спокуси, тратить панування над собою і волю опору. Проти одиниць відпорних на всі примани примінують поліційні засоби сексотизму, провокацій, а то й знищують їх як ворожий елемент. Тільки солідарна постава цілого народу може врятувати його від фізичної і моральної деградації, яка грозить йому в наслідку деморалізаційної політики окупанта.

8. Життя на Західних Землях проходить під знаком посиленого терору. І на дальше пляново переводиться русифікацію західньо-українських міст через масові вивози місцевого елементу і насаджування на їх місце чужого, російського. Зокрема у Львові протягом короткого періоду за осінь і зиму з 49/50 р. переведено кількарізний вивіз інтелігенції та робітництва. Були випадки, що вивезені робітники опинилися аж в Китаю. По містах, зокрема в середніх школах та вузах, посилено кампанію за вступом в комсомол. У зв'язку з тим відбулися масові арешти молоді, що мали на цілі залякати її і в цей спосіб приневолити піти в комсомол. Проти опірних застосовано засоби поліційного тиску. Хто вперто опирався, усувано зі шкіл. Поважну частину молоді в цей спосіб насильно вклучено в большевицьку молодіжну організацію, яка має за завдання перевиховати її в комуністичному дусі.

Скріплено теж натиск на відтинку колективізації села. Засобом вирафінованого терору та підступу залягнено переважну частину селян проти їх волі в сталінські колгоспи. Для охорони колгоспів, цих панцизних фільварків — перед замахами на них самого селянства, потворено всюди т. зв. ООП (Охрана Общественного Порядка), що мають за завдання теж боротьбу з революційним рухом. В ООП більшовики намагалися втягнути передовсім молоді, яка всяко опирається цим намаганням.

Зокрема терор і репресії прибрали на силу по відвіданню Західних Земель новим генерал-губернатором України Мельніковом і його найближчими співпрацівниками з партії і т. зв. уряду УССР, зимою 1950 р. В скорому часі народ відчув вплив цих відвідань: репресії посилено, відбулися масові арешти й засуди, вивозили на Сибір, скріплено колективізаційну акцію, відбулися великі облави. Щоби координувати дії поліції та щоби кермувати ними з одного диспозиційного центра, влучено було міліцію в склад мГБ, підпорядковуючи тим самим органам політичної поліції теж ООП і стрибків. З хвилиною концентрації всіх поліційних органів в одних руках, відчувається в терені посилення дії вищих поліційних старшин. Наказ нового міністра безпеки Ковальчука з 30. XII. 49 р., що взивав підпільників, та всіх, які крилися перед поліційними органами, до явки з повин-

ною — не мав ніякого впливу, коли йде про членів підпілля. Поголосилися частинно ті, що крилися перед вивозом на роботи в Донбас та втікачі з Сибіру.

Осіною 49 р. покликано до армії 29-ий річник. Молодші річники повинні були відійти до шкіл ФЗО та на роботи в промислові осередки. Пішло тільки мале число молоді. Московські більшовики намагаються за всяку ціну затягнути частину місцевого українського населення головню тих, що працюють по урядах, чи на адміністративних постах, в партію. Роблять це конспіративно, щоби не розкрити їх перед підпіллям.

9. В вересні 49 р. т. зв. уряд УССР започаткував акцію переселовання ЗУЗ на південь України, — в Херсонську, Запоріжську і Миколаївську області на місце колишніх німецьких колоній, які опустіли в наслідку другої світової війни. На початку акція мала добровільний характер. Переселенцям обіщовано золоті гори. Коли, однак, добровільно зголосилося тільки невелике число охочих, тоді тут то там приміювано примус. В кількох випадках переселено насильно цілі села та деякі хутори. Будинки розібрано або понищено, а землю роздано між сусідні колгоспи. Деякі з тих, що переселилися в південні області, одержали понімецькі хати, інші живуть в землянках та не одержали ніякої допомоги від уряду. Місцеве українське населення прийняло їх прихильно та допомагає чим може. Большевицький уряд, ініціюючи переселення, робив це не з якихось альтруїстичних мотивів. Великі простори землі на півдні стоять пустою.

Потреба рук до праці спонукала большевиків перекинути туди частину населення зі ЗУЗ, щоби могли як слід експлуатувати ці простори. Йде їм також про те, щоби розладувати надмірне скупчення на Західних Землях і в цей спосіб послабити відпорність народу на їхні експерименти.

10. Большевицька пропаганда переконує власних громадян та цілий світ про те, що в СРСР здійснені соціалізм та що країна наближається до «соняшних висот комунізму». Забріханість советської пропаганди всім відома. Там де не зреалізовано навіть соціалізму, не може бути мови про комунізм. Нужденне становище підсоветських мас свідчить про щось зовсім протилежне. Соціалізм нерівність (кляса советських вельмож), визиск людини державою, невеличка праця, поліційний терор — це характерні прикмети «комунізму», що зближається. Симптомом наближення комунізму на селі мали би бути т. зв. агроміста — новий експеримент московських большевиків, який вони знова будуть реалізувати насильно на українському національному організмі, проти його волі. На місці кількох сіл у зорі підібраному інженерами-пляновиками терені має повстати одна оселя міського характеру. Коли все буде готове, заженуть населення згаданих сіл в нове агромісто - казарму. Советський ур-

Н. В.

Перемога Національної ідеї

Є помилкою підводити крах нацизму чи фашизму під трафарет краху націоналізму, зокрема українського визвольного націоналізму. Якраз тепер в усьому світі на новий п'єдестал виступає ідея нації. Ми бачимо, як навіть колоніальні народи усунереноються. Індія, Пакистан, Індонезія, Корея, Індо-Китай. Пробуджується і чорний континент. Всюди, по всьому світі, в усіх закутинах лунає гасло національної волі і соціальної справедливості. Могутні національні і соціальні рухи, масові здвиги, народи виходять на арену історії. Національне визволення йде всюди впарі зі соціальним. Народи поборюють оба ретроградні соціальні устрої: комунізм і капіталізм. Вони борються за свій власний, для кожного народу питомий, справедливий соціальний устрій, в осередку якого стоїть працююча людина. Знаючи, що є на потребу — облудний московський імперіялізм під видом большевизму облудно використовує гасла національної суверенності і соціальної справедливості, щоб підступно ввійти в душі народів. Він видвигає гасла національного і соціального визволення напр. для азійських, африканських народів, з метою поневолити їх і національно і соціально. — Великі національні здвиги в усіх континентах ідуть під знаменами нових ідей: національної суверенності і соціальної справедливості. Ці ідеї не виростають ані з облудної комуністичної доктрини, ані взагалі з якоїсь абстрактної теорії, але з волі і прагнень мільйонів і мільйонів анонім-

них борців за волю свого народу.

Органічні потужні національні і соціальні рухи здригають сьогодні світ. — Розпадаються імперії, на фон історії виходять нації. Не великопростірний принцип організації, не світова імперія, а національний принцип, національна держава стає символом сьогоднішньої доби. — Пробуджуються колоніальні народи всіх імперій, народи всіх рас і вір, від маляйців по негрів, від Філіппін по Сагару. Знамя світові надає ідея національного і соціального визволення, якого пробовиками від десятиліть були українські націоналісти, була УПА, УГВР, і з ініціативи УПА-ОУН створений Антибольшевицький Блок Народів (АБН). В останній війні провалився імперіялізм і расизм, звироднілі інстинкти панування народів — панів над народами — рабами, імперіялістичний і расистський псевдо-націоналізм був переможений визвольним націоналізмом, спертим на народ. Ріст воєнної техніки зовсім не перешкодив успішнішим, як колибудь досі, діям масових повстанчих рухів. Вже в другій світовій війні вони створили фактично не лише свою систему нових справедливих творчих ідей, але й силовою потугою і стратегією боротьби **трего силу**, яка зараз розрослася до нечуванних розмірів.

Український націоналізм, що поклав основи під армію всього українського народу — УПА — став в авангарді цього процесу визволення народів, поневолених російським імперіялізмом. Український націоналізм в своїх найглибших основах

антиімперіялістичний всенациональний рух почав творити нові засади взаємин поміж народами. Український націоналізм не лише визнає право всіх націй на їхнє суверенне життя на їхніх етнографічних територіях, але він практично зі сусідами України здійснює його на ділі.

Він не має жодних претенсій на території своїх сусідів. Він заступає засаду, що Україні належать тільки ці території, які є етнографічно українські. Він підтримує визвольні змагання всіх поневолених Росією народів. В інтересах України є однаково Північно-Кавказька Самостійна Держава, як Козацька, так Білоруська, чи Туркестанська і всіх інших народів. Російський імперіялізм ділив єдиний монолітний туркестанський народ на окремі частини (узбеки, казахи, кирізи, таджики, каракалпаки). Большевизм потворив навіть окремі «республіки», щоб послабити силу цього хороброго народу, згідно засади: «діли і пануй». Прикро, що знаходяться деякі українські середовища, які дають ловитися на цю вудку і відрізняють окремі національності в лоні єдиної туркестанської нації. Для кожного українського патріота мусить бути міродатним становище самої туркестанської нації, а не ворога її, що є водночас нашим ворогом.

Туркестанська нація була одним із головних співтворців АБН. Туркестанські повстанці приймали активну участь в конференції поневолених народів в Україні 1943 р., якраз перед семи роками. В дружній співпраці в спільній боротьбі з

яд хоче в цей спосіб підірвати коріння української культури, змінити характер українського села, а селянина перемінити у босяка. Дальше — упростити адміністрацію на Україні, добути крайчий вплив в життя одиниці, скупчити робочу силу для довільного диспонування нею. Є надія, що цей плян, як і багато інших, не буде зреалізований в першу чергу з браку засобів та в наслідок спротиву населення. В корінних московських землях покищо таких експериментів не практикують.

11. Герб, гімн і прапор УСССР. Герб, гімн і прапор символізують національну відрубність народу, віддають психіку народу, виражають основні ідеї якими керується народ, характеризують природу даної країни. Кожен народ з історичним минулим має ці символи, освячені традицією. Зміняє їх хіба у виліткових випадках, — у випадках великих суспільних переворотів (революцій), тоді коли дійсно настає в народі глибока переоцінка вартостей. Як і всі інші народи, має український народ свій герб, гімн і прапор від

непам'ятних часів. Їх створив народ через своїх найкращих представників. Московські большевики опанували Україну силою, накиннули їй свою владу і хочуть змінити її обличчя також насильством. Одним з засобів до того має послужити зміна гербу, гімну і прапора. Їх зовнішня форма та внутрішній зміст чужі українському народові, вони відображають стан поневолення України, їх творці це ніякі представники українського народу, а явні виступники окупаційного режиму. Казьонні гімн, герб і прапор ніколи не будуть прийнятні українським народом, як свої рідні; в свій час народ їх відкине як ганьблячі символи поневолення.

12. Надії народу на покращання життя по війні не здійснилися. Об'яви незадоволення режимом частішають. Маси явно критикують політику уряду і партії. Партія стає ненависною для народу; вступ в члени партії втратив всяку атракційну силу. Зараз набирають туди під примусом; робітники часто відмовляються від вступу в партію в надії, що скоро буде зміна, і з дум-

кою, що партійці будуть підлягати репресіям. Є випадки, що проти-режимні настрої переходять тут то там у явні виступи проти представників уряду. Помічається повстання нелегальних організацій з політичною закраскою і проти-режимним вістрям, що ставлять собі за ціль оборону народу перед утисками. Зростає в масах заінтересовання діями ОУН і то в найдальше віддалених закутках нашої землі, а зокрема серед робітництва. Поширюється база під розвиток революційного руху на всіх українських землях.

13. Часті зміни на керівних постах партії і в уряді УСССР вказують на те, що управляти Україною не зовсім легко; що реалізувати плян Москви можна лише за посередництвом тиску з гори; що навіть довірені партійці вислані з центра на Україну розгублюються і тому часто треба їх перешколювати наново, щоби не заразились духом сепаратизму. Підзорливість Москви у відношенні до українського народу все зростає. Навіть явні виступники не тішаються повним довір'ям.

українськими, білоруськими, грузинськими, азербайджанськими, козацькими, північно-кавказькими та іншими визвольними борцями встановляли кров'ю нові принципи організації міжнародного життя, елімінуючи з нього імперіялізм і «шовінізм», а змагаючися за дружню співпрацю поміж однаково рівними і вільними народами світу. Ці нові принципи взаємини поміж народами, як і саму ідею видвинула в Україні ОУН ще в 1941 р., видавши спільно з грузинськими, білоруськими, і іншими революціонерами на мовах цих народів, і українській, перший орган поневолених народів «Наш фронт».

Чергового року припадає десятиліття перших організаційних спроб творення АБН. — Жодна інша українська т. зв. демократична партія не спромоглася на це. Т. зв. Прометей це інституція клубового характеру, а не формація боротьби. Це самі признають в своєму комунікаті про відповлення його діяльності з вересня 1950 в США його ініціатори, подаючи, що «Прометей» припинив свою діяльність через . . . репресії нацистів. Виходить, що большевики не переслідують «прометейців». І що це за «формація боротьби», коли вона припинює свою діяльність, бо ворог її переслідує?! Якраз серед найбільших репресій ворога АБН розпочав свою діяльність. Як відомо, саму конференцію 1943 р., захищали національні відділи, що були в рядах УПА, під командуванням майора грузина перед нацистськими погромщиками — СС і гестапо. В той самий час, як АБН кров'ю охрещував свої бойові народини, «Прометей» через . . . репресії ліквідувався, як це офіційно подає його президія з Нью-Йорку.

Вперше офіційно вийшов АБН на міжнародну арену в Единбургу. Він зустрів тепле прийняття здорових сил світу. На жаль, деякі українські середовища намагалися підкопати успіх спільної справи поневолених народів. Українські опортуністичні середовища атакували в одній лаві з росіянами українську делегацію в АБН. Деякі мальконтенти з інших народів пішли слідами тих українських середовищ. Зокрема «Українські Вісті» не посоромилися, передруковуючи статтю з одної ворожої концепції АБН турецької газети, яка впала жертвою непоінформованості, перекрутити так факти, що — читаючи, не знаєш, чи це не «Ізвестія». Коли «Українські Вісті» слідами російських імперіялістів твердять, що одної туркестанської нації немає, а є різні нації (таджики, трукмени, і. т. п.), запитуючи, чи делегати туркестанські в Единбургу були уповаженні від усіх націй Туркестану, чи лише одної.

Нас таке ставлення справи мусить тривожити! — бо ж всім відомо, що большевики, слідом царських імперіялістів, зробили з туркестанських племен різні «нації». Також нечуванам нетакто є голову Туркестанського Національного Комітету Єдності глумливо називати «ханом» так наче б це не його національне відзначення і закидати тур-

кестанським національним борцям за визволення «коляборантство» з німцями. Невже в панів з «Прометей» такі чисті руки? Як теж в автора статті? Не тягніть нас за язик! Або квестіонувати за п. Багадуром, загально відомим головою Північно-Кавказького Комітету, права виступати від імені народів Північного Кавказу, які його тим головою обрали?!

А вже верхком несумлінності повторяти закид непоінформованої турецької газети про те, що в Единбургу не був допущений голос кримських татар, мовляв, їхнього привіту не прочитано, ані присланого реферату. Засягнувши інформацій з авторитетного джерела, стверджуємо, що ані привітання ані доповіді кримських татар взагалі не було надіслано ніким. Нас не менше болять, що відповідальні люди з поміж кримських татар досі не спростували цієї наївної неправди. Невже вони ждуть, щоб сама Шкотська Ліга опрокинула цю клевету, кинену теж в сторону британців? Невже кримські татари не мали змоги читати положень АБН, де виразно кажеться, що АБН змагає за поворот всіх насильно переселених в їхні попередні місця замешкання, зн. в тому і кримських татар? Невже вони не читали в виданнях АБН виразних протестів проти винищення кримських татар роблених як ЦКАБН, так і Туркестанський Національний Комітетом Єдності? Ми не думаємо, щоб таке відношення деяких діячів кримських татар, яких звести на манівці хочуть вороги України, було для них корисне

Довкола проблеми кримських татар снуються цілі пляни підривання єдиного фронту поневолених народів, що намагаються робити теж автори зпід стягу «Українських Вістей», які не знайшли навіть почуття пошани до героїчно загинувшого провідника воюючої України, ген. Чупринки, а так, як большевики глузують над його смертю. Ця підступна тактика органу «Національної Ради» зовсім незрозуміла, коли думати, що все ж ці люди повинні б бути українськими патріотами. Ці люди боронять поляків, як тих, що їх не запросили ініціатори конференції в Единбургу. А тимчасом поляки самі відповідають, чому вони не прийняли участі, ось так:

«Сьогодні всі нації які живуть під терором найбільш безоглядної і досконалої комуністичної тиранії, будучи окупованими, чи навіть включеними в склад Советського Союзу, не є під жодним оглядом в стані освободити самі себе боротьбою з середини. Вони можуть бути визволені лише з зовні.

. . . Тільки тоді, коти Росія буде змушена залишитися в межах своїх кордонів або коли буде переможеною у війні, коли кремлівська тиранія буде знищена — тоді прийде час для поневолених народів, щоб вони піднялися. Коли такий час прийде, поляки не будуть останніми. Вони піднімуться і скинуть зненавиджене большевицьке ярмо.

. . . Сьогодні одначе такої нагоди

немає. Всякий активний резистанс проти Росії сьогодні — був би безглуздом. . . (Шкотсмен — 14. 6. 50)

Правда, деякі польські діячі отримали запрошення, але вони не вважали можливим взяти участь, бо передумова участі є визнання засад АБН: суверенні національні держави всіх народів в етнографічних межах і ставка на визвольну революцію народів. Як ці справи розуміють поляки, найкраще видно з виступів ген. Андерса в США і Канаді. Невже панове зпід стягу УНР дальше стоять за «відступлення» ЗУЗ, Вильна, Зах. Білорусі, — Польщі?! Кола УНР, які репрезентують «УВ», маючи мабуть нечисте сумління щодо ЗУЗ, намагаються інсинуувати українським націоналістам імперіялізм і. т. п. Ще ніколи досі не було так в політиці якогось народу, щоб політичні противники поборювали себе, ліцитууючися інтересами України, т. т. мовляв, — «поляки, москалі, йдуть з нами, бо ми не такі радикальні, як націоналісти» і. т. п.

Українські націоналісти вважають, що великим злом для народу є імперіялізм і його засуджують, бо це баціль, що призводить нарід-загарбника до упадку раніше, чи пізніше. Українська націоналістична думка вже раніше видвинула універсальну ідею для всіх народів: свобода народів — свобода людини, яку розуміє як суверенну національну державу в етнографічних територіях і забезпечення за однією цією всіх прав і демократичних свобод та соціальну справедливість. Баціль імперіялізму почали зацепляти якраз прихильні УНР кола, які почали творити різні «океанічні інститути», «експансії України на Схід», заперечення козацької нації і. т. п. — Нам є відомі сутестії певних польських кіл роблені кругам УНР про те, що вони «піддержат» українські аспірації на сході (отже — «Алтай» — це не націоналістичні мрії, а стягої УНР — голови!) за ціну Львова. — Отже всі ці карти «Великих Україн» фабриквані мабуть прихильними колами для УНР і претенсії України на Урал — це «рекомпенсат» для УНР за . . . Львів.

«Океанічні інститути» роблені відомими прихильниками УНР. Всі ці алтайські, уральські, аральські України — це є польські сутестії для УНР, як база для співпраці за «зречення» ЗУЗ. — Від усіх цих карт «Великих Україн», де є нарушений етнографічний принцип та влучені до України чужі землі — українські націоналісти себе відмежовують і засуджують їх авторів, як об'єктивних прислужників ворога, що намагається розбудити недовір'я до України і зрівняти її з загарбницькою Росією чи Польщею. Ми не прагнемо ні клаптика чужої землі! Розбуджування імперіялізму — це намагання загроїти величю шляхетну справедливу мету України іддо недовір'я до України менших від неї народів. Не думаємо, щоб таку мету мала акція офіціозу УНР «Українських Вістей». Але чому тоді є хибне притакування, мовляв, українські націоналісти

У. Кузіль

З красивих матеріалів

Большевики і національне питання

До одного з «геніальних» розв'язаних питань в Союзі належить т. зв. «національне питання». Тій проблемі присвячують большевики незвичайно багато уваги й зусиль, бачучи, що ніяким чином не вдасться елімінувати зі суцільного життя національних моментів. Прецизійно опрацьовані теоретичні заходи і політична програма по національному питанню мають двояку ціль:

1. Уйняти в тверді кліщі советської системи всі національні тенденції всередині ССРСР і не допустити, щоб вони розсадили московську імперію.

2. Служити пропагандивним притягуючим кличем для всіх поневолених народів світу, заставляти їх до боротьби зі світовими імперіалізмами і придбати для ССРСР роллю покровителя національно-визвольних рухів.

Докази цього бачимо у всій закордонній політиці ССРСР по другій світовій війні.

Народам Британської імперії, колоніям Франції, Голландії і т. д., ставиться перед очі «блага», яких зажає навіть такий малий народ, як ойроти у советській системі.

Доходить до того, що Молотов на мировій конференції в Парижі, при обговоренні проекту статуту для вільної території Триєсту пропонує взяти до уваги досвід советів в уладженні співжиття кількох національностей в одній державі. «Очевидно — стверджує він — такої досконалої форми співжиття в Триєсті не встановився, бо це можливе тільки у советській системі, але навчитися в нас дечого можна». Таке поважується виявити на міжнародному форумі представник держави, що являється саме прикладом найбільшого заперечення прав людини і народів у сьогоднішньому світі. Повстає питання: коли ж вкінці вся большевицька облуда і забриханість будуть розкриті перед усім цивілізованим людством?

Большевицька розв'язка національного питання має свою окрему довгу історію і за цілий час існування большевицької партії переходила прерізні зміни. Одне можна з абсолютною певністю і точністю ствердити:

Національне питання було ними розв'язане завжди зі становища інтересів російських большевиків і завжди мало за ціль єдність російської імперії і задержання території, щоб гарантувати її позицію світової потуги і дальший імперіалістичний ріст, навіть за ціну поступок марксистським принципіальним задержанням. При тому, як звичайно в советах, виступало виразно подвійне обличчя партії і уряду в національній політиці. Одне — це офіційна програма партії і уряду, виражена в резолюціях партійних з'їздів і основних законах советської держави, а друге — правдиве — це практична політика уряду і партії на місцях, що зводилася до супрематії російської нації і повільного, але невідомого, спровадження всіх слов'янських і неслов'янських рік в одно російське море.

Національне питання набрало актуальної гостроти для російських марксистів щойно в часи революції 1905 р., а передусім перед першою світовою війною.

Вправді, й до цього часу деякі партійні з'їзди (1898) розтрясали квестії: територіальна чи національно-культурна автономія і т. п., але це були дискусії, радше, академічного характеру і спеціального відгуку в практиці російського партійного марксизму не знаходили. Ситуація змінилася докорінно з наростанням революційних настроїв 1905—6 років, з підходом суцільно-політичної свободи і зі зростом стихійного гону до національного відродження і усамостійнення по всіх окраїнах московської імперії. Найкраще змальовує це загрозливе положення для Росії як цілоти і для централізму большевицької партії, слово Сталіна:

«Хвиля націоналізму наступає все сильніше, грозючи захопити робітничі маси. І чим більше зростає на силі

визвольний рух, тим краще розвиваються квіти націоналізму. Посилення сїонізму серед євреїв, зростаючий шовінізм у Польщі, панісляїзм серед татарів, посилення націоналізму серед вірменів, грузинів, українців — все це факти загально відомі» (Марксизм і національне питання стор. 8).

І справді — поневолені народи, роками позбавлені найменшої можливості виявити себе, заговорили на всьому просторі Росії і в один момент поставили під загрозу цілість московської тюрми народів. Прояви організованого національного питання національними меншинами поза границями Росії, які проживали в умовах більшої суцільно-політичної свободи й вільнішої і виразнішої виявлення себе, як окремі національні спільноти, посилювали сепаратистичні тенденції всередині. Цю епоху пробудження цілого ряду національних рухів і прагнення до створення самостійних національних держав позначає ланцюг революцій у Персії, Туреччині, Китаї, війни на Балканах і т. д.

Раз пробуджена національна стихія проникала в ряди соціал-демократів поневолених Москвою народів, що проявлялося в відосередніх тенденціях ескеків всеросійській с-д партії, в їхній боротьбі проти російсько-большевицького централізму, з їхнім домаганням визнати всі права їхніх народів і права на творення самостійних, чи хоч би автономних с-д партій.

Обласна автономія для Кавказу і культурно-національна автономія для націй, що входять до складу Кавказу, так формують собі ті домагання ті соціал-демократи, що не встоялися проти націоналістичного «поветрія» — пише Сталін — (Маркс і національне питання стр. 34).

Як же тоді оцінити підхід до національної проблеми партії, якої один з найвизначніших членів визначив національно-визвольні рухи — «поветрієм»?

Спеціально сильно розвинувся відродженієцько-національний рух в Україні і кличі до самостійності створюють все частішим змістом виявів українського організованого суцільного життя. Питомо вага політичного свідомості українських мас примусила російські демократичні партії (кадетів) поставити українське питання на денний порядок партійних з'їздів і призвелося над програмовим оформленням прав України, очевидно, не переступаючи межі культурних автономій, федерацій, і т. д.

Всі ці факти створювали потрібну загрозу для большевиків. В першу чергу вони були поставлені в обличчя подій, що проходили на ґрунті національного відродження поневолених народів. Вони мусіли призначити величезну силу національної стихії і супрематії національного моменту в суцільному житті, що підважало інтернаціоналістичні задержання марксизму. Зв'язку з тим грозило большевикам, що українські маси й маси інших поневолених народів підуть у своїй вільній боротьбі проти Москви, в напрямі здійснення національних ідеалів, якщо не можна знищити національної стихії, то треба перебрати керму національного руху в свої руки, надати йому собі вигідне спрямування і самому оформити його основні домагання. Вся метушня біля національного питання в партійних даннях на партійних з'їздах, розв'язки національного питання в партійних програмах — все це концесії зростаючої національної стихії, відвигнені для її уніфікації, для її неутраляції.

Друга небезпека надходила зі сторони партій соціал-демократів, членів поневолених Москвою націй. Їхні домагання — признати партійній програмі рівні права усіх націй і сприяти визвольній боротьбі московській боротьбі народів, мусіли бути офіційно взяті до уваги в інтересі єдності всеросійської і соціал-демократичної партії.

З третьої сторони небезпеку для большевиків створювали

вили всі інші російські ліберально-демократичні партії. Вони, як і більшовики, старалися оволодіти масами поневолених народів (в першу чергу українським) щоби зміцнити свій потенціал у боротьбі за владу проти царату. З того приводу делегати України на з'їзді кадетської партії в 1914 р., поставили питання про політичне самовизначення народів, націй, яке зводилося до автономних прав. Тому то більшовики, перелічуючи всі інші угруповання посунулися аж до права націй на самовизначення. Ліцитація кличками їх нічого не коштувала; вони ж не були при владі і там не могли здійснювати своїх обіцянок, а повніше задоволення національних постулатів у програмі партії давало їм змогу дискредитувати політичних противників, як реакціонерів і російських шовіністів.

В такій то загальній політичній ситуації для неутралізування вицезгаданих трьох чинників застосували більшовики виключно як тактичний маневр у боротьбі за владу над масами. А при їх помочі за владу у державі, повстала більшовицька розв'язка національного питання в 1913—14 рр.

»В цей трудний мент на соціал-демократів покладено високу місію дати відсіч націоналізмові, відгородити маси від загального «повітря» — пояснення видитнення партією національного питання (Сталін Маркс і національне питання стр. 3).

Як мотто до всієї більшовицької національної політики треба поставити слова Леніна:

»Робочий кляс менш за все може створити собі фетиш з національного питання. Але раз виникли національні визвольні масові рухи, відмахнутись від них, відмовити від підтримки прогресивного в них, значить на ділі піддатися націоналістичним забобонам.« (Право нації на самовизначення стр. 38.)

І справді в марксистській системі грає національний момент дуже підрядну роль. Не належить він до абсолютних категорій, що лягають в основу суспільного життя, це навіть не поняття, що було б зв'язане з цілою історією людських спільнот. Це явище похідне від «причини причин», тобто від виробничих відносин, що цікують дану епоху. За визначенням Леніна (Право нації на самовизначення) економічна основа національних рухів полягає в тому, що для повної перемоги товарного виробництва необхідно завоювати внутрішній ринок буржуазією, необхідне державне згуртування території з населенням, що говорить однією мовою, усуваючи всі перешкоди розвиткові цієї мови і закріплюючи її в літературі. Тому то типовою для капіталізму являється національна держава, тому то буржуазія викликає національні рухи, щоб таку самостійну державу збудувати, а Маси, як звичайно, обдурені йдуть за нею.

Виходить- пробудження національної стихії, це явище притаманне тільки капіталізмові; пройде він — пройде й хвиля націоналізму. І не присвячували б більшовики тому підрядному моменту більшої уваги, як би життя не заставило їх робити це і як би в супереч теорії не зганяло воно сну з очей більшовицьким вождям і при соціалізмі, тобто тоді, коли його вже не повинно бути. У відповідальності з теоретичним заложенням займає національне питання другорядне місце і в політиці більшовизму. Перша і головна ціль — це соціалістична революція, знищення капіталізму і побудова соціалістичної держави і з того аспекту розглядається кожний національний рух, кожна визвольна боротьба поневоленого народу. Співзвучність з інтересами російської соціал-демократії стає мірилом правильності чи неправильності прагнення до самостійності поневоленої Москвою нації. Офіційно, в програмі більшовицької партії, сказано — «вольному воля». Для народу, що хоче відокремитися в самостійну державу — право на самовизначення аж до відокремлення; для того, що хоче залишитися в рямцях російської держави — обласна автономія, а для всіх націй взагалі — національна рівноправність у всіх її видах. Ось і готова рецепта на всі «національні болі» поневоленого народу. Готовий громозвід, на якому може виландуватися вся енергія національної стихії, очевидно, не шкідливо для більшовицької партії, бо перед переростом націоналізму вона забезпечена маленьким додатком:

»... І принцип інтернаціональної організації і інтернаціонального виховання робітників, як необхідний пункт у рішенні національного питання« (Сталін,

Маркс і нац. питання, стор. 45).

У зв'язку з тим, писав Ленін цинічно в 1914 р.: »Визнання марксистами всієї Росії і насамперед великоросами права нації на відокремлення, ані трохи не виключає агітації проти відокремлення з боку марксистів тієї чи іншої пригнобленої нації (право нації на самовизначення).

Впарі з тим 1914 р. російська-соціал-демократія ще дуже маскувалася. Більшовицькі теоретики розпиналися за цілковиту рівноправність нації, а Ленін облудно заявив:

»Ми пролетарі задалегідь оголошуємо себе противниками великоруських привілеїв і в цьому напрямі ведемо всю свою пропаганду і агітацію« (право нації на самовизначення, стор. 19).

По трьох літах, в 1945 р., Сталін уводить новий закон у «вірую» советського громадянина про першенство російської нації, про її вищі духові прикмети, про її привілейоване становище старшого брата в Сов. Союзі. Що ж це має означати? Чи це світоглядів розбіжності двох більшовицьких вождів? Чи прямо, 29 літ, життя при владі заставило вождя розмаскуватися і показати правдиве обличчя російського імперіаліста-асимілятора. І власне показати правдиве обличчя російського імперіаліста. І власне оті дві заяви являються граничними стовпами від високопарних пропагандивних кличів на самовизначення і рівноправність в 1914 р., тобто, перед приходом до влади - до «геніальної» сталінської розв'язки національного питання сьогоднішнього дня, тобто, нахабною очевидною русифікації в країні «здійсненого соціалізму».

Дальші роки аж до жовтня 1917 р. не вносять засадничих змін у більшовицькій постановці національного питання. Не будучи при владі й не маючи змоги здійснити практично виданих обіцянок, вони далі «борються» проти національного гніту і стають великодушно по стороні Фінляндії, коли вона домагається права на самостійність від тимчасового уряду (прецидент з Фінляндією дав їм вигідну зброю в поборюванні політичного противника, представляючи його імперіалістом і продовжником політики гнету царату). Те, що більшовики попірали в тому часі Фінляндію, вказує, що прийоми політичної тактики йдуть у них завжди перед принциповими заложеннями, бо вже в 1918 р. вони проголошують ті ж самі домагання реакційними. Чому-сь то по Жовтневій Революції, тобто по приході більшовиків до влади, ані в одному випадкові, домагання самостійності поневолених Москвою націй не було згідним з інтересами пролетарської (читай: російської) революції. І 1918 р. приніс засадничі зміни в програмовій постановці національного питання. По упадку царату хаос запанував на величезних просторах російської імперії. На всіх окраїнах Росії зміцніли відосередні тенденції серед поневолених народів і у висліді відродження національної стихії почали повставати самостійні національні держави. Самостійницьким рухом були охоплені майже всі складові частини царської імперії. Україна, Білорусь, Басарабія, Азербайджан, Кавказ, Кіргізія, Крим, Башкірія, Туркестан, Латвія, Естонія, Литва, Грузія, Вірменія, Середнє Поволжжя зорганізували свої національні самостійні держави, а висунуті ними народами національні ради, чи автономні уряди, проголошували волю тих же народів жити окремим від Росії життям. Центральний уряд, тепер уже більшовицький, знайшовся у трудному положенні. Хвиля націоналізму перейшла сподівання більшовицьких теоретиків. Вони «науково» не потрапили оцінити сили національного руху й бути впевненими, що принаймні 2/10 полонених народів захоче залишитися з ізольованою у війні Антантою без усіх потрібних їй матеріальних ресурсів, яких до того часу достарчали підбити краї. Більшовики вдарили на сполох. Всі без виймку самостійницькі тенденції поневолених Москвою народів признали реакційними, домагання відокремитися недоцільними, бо як писав Сталін у 1920 р.:

»Три роки революції і громадянської війни в Росії показали, що без піддержки країн не можлива перемога революції, не можливе звільнення Росії від кігтів ворожих імперіалізмів. Центральна Росія не може довго держатися без помочі країн, в яких подостатком сирівців, топлива, харчевих продуктів« (Політика сов. влади по нац. питанні в Росії).

(Закінчення в черговому числі)

»Да мінуєт нас чаша сія...«

московська політична еміграція гарячково придумує способи, як уникнути розбиття імперії на національні держави

Визвольні націоналізми — ворог Москви ч. 1

Большевицький кремль як і московська політична еміграція досконало знають, яка доля чекає імперську Росію на випадок вибуху збройного конфлікту між комуністичним Сходом і демократичним Заходом. Поперше, вони не сумніваються, що на довшу мету Москва програє цю розправу мілітарно. Подруге знають, що мілітарна поразка буде розгортатися рівнобіжно і буде зумовлена глибокими внутрішніми революційно-визвольними процесами всередині СРСР і сателітів. І потретьє знають, що протибольшевицька і протимосковська революція носитиме в першу чергу національно-визвольний характер, очевидно в сенсі визволення поневолених досі Москвою націй. Даремно сподівається зокрема російська імперська еміграція, що цю революцію їй пощастить обмежити тільки до соціальних та державно-устроєвих перемін в рамках однієї, завжди об'єднаної Росії. Річ ясна, революційний процес піде значно ширше і глибше. На порядку дня стоїть не зміна устрою в Росії, але ліквідація Росії як імперії, Російська імперська еміграція знає, що єдина

реальна революційна сила, яка діє за Залізною Заслоною є державно-визвольні рухи поневолених Московською нацією — і їх найбільше боїться. Проти них спрямована об'єднана кремлівсько-емігрантська московська атака.

Отже тим властиво тільки й триваються, над цим призадумуються, пишуть, плянують і навіть моляться — »да мінуєт нас чаша сія!« Можна їх вже сьогодні заспокоїти, що »не мінуєт«. Будуть їй мусити випити до самого кінця й до самого споду; чаша, яку ніхто інший а вони ж самі в ході століть своїх загарбницьких стосунків з цораз новими поневоленими націями випивали по самі береги гірким отруйливим плином і кривавою жовчю свого бузувірства, пики, обману, брехні, віроломства, моральних знущань і матеріальної експлуатації. Тепер, коли їх гучний імперіальний бенкет починає добігати кінця, гарячково над тим призадумуються, як уникнути б заплати страшного рахунку, що його їм незабаром запропонує історія. Як викрутитися від наслідків і відповідальності?!

Всі москалі ненавидять однаково

Типове в цьому відношенні є становище еміграційного московського »Соціалістического Вестніка«, центрального офіційного органу РСДРП (Російской Соціал-Демократической Рабочей Партії), який редагується в Нью-Йорку, а друкується в Парижі. Доволі читати один тільки »Соц. Вестник«, щоби мати уявлення про те, як в останніх місяцях (і роках) ставить ці питання вся московська еміграція; становище московських есдеків не відрізняється щодо проблеми національностей нічим від становища будь-якої іншої, правої чи лівої, московської еміграційної групи. Всі вони ненавидять однаково.

Вибух корейської розправи і загроза війни між Заходом і СРСР приневолюють »Соц. Вестник« поставити питання про те, що має статися з Росією, очевидно імперською Росією, якщо б ця війна справді вибухла? »Соц. Вестник« вважає себе управненим поставити в цій справі низку принципових постулатів з важливістю для цілої російської еміграції. Робить це Б. Двінов у статті п. з.: »Задача дня« (С. В. ч. 7., липень 1950) і Р. Абрамо-

віч: »К національному вопросу в С.С.С.Р.« (С. В. ч. 8/9. вересень 1950). Коли їх сконденсувати, ці постулати зводяться ось до чого:

1. Ця війна не має бути ведена поміж Америкою й її альянтами з однієї і »русским народом« з другої сторони, але тільки між демократичним Заходом і Сталінським режимом. »Русский народ« за існування »сталінського режиму не відповідає. »Русский народ« є так само поневолений, як і кожен інший народ СРСР. Отже точно та сама тактика, як у Німеччині під час минулої війни; в моменті, коли програна Німеччини зробилася для кожного очевидна, німецька пропаганда почала гарячково відділювати німецький народ від гітлерівського режиму. На кінці вийшло майже таке, що гітлерівців в Німеччині властиво ніколи не було, але всі були учасниками протигітлерівського резистансу.

2. Супроти Росії не може бути застосована засада безумовної капітуляції, як це альянти зробили у минулій війні супроти Німеччини. »Надо сказать, пише Б. Двінов, что формула ета, канешно, абсалютно

неприменіма к Рбссії«. Автор боїться того, щоби »победившая Америка вкуже со своїми союзниками не іспользувала сваей пабеди для таго, щоби превратіть Расею во вторую Германію со окупацією, опекой і зонамі«. Ніякої окупації СРСР не сміє бути. Росія має бути залишена сама собі, очевидно на те щоби московський народ мав можливість покористуючися своєю ненарушеною фізичною організацією тим легше знова фізично опанувати »мятежие елементи«, точніше: національні визвольні революції. Жодна чужинська окупація не сміє цьому процесові заважати.

3. Америка і її союзники мають дати Росії гарантію, що всередині грядучого демократичного свободного світу з його загальними інтересами свободи духа і миру — »Росія і после пораженія диктатури сахараніт тоже своі, матеріальново характера, національные інтереси«. До цих матеріальних інтересів Росії належить в першу чергу збереження її імперіальної територіальної інтегративності і цілості. Автор виходить з тези, що збереження імперіальної цілості Росії є волею і бажанням **всього** населення СРСР; якщо ця »воля« і »бажання« всієї Рассеі не будуть задоволені, Захід не має виглядів війну витрати. »Надо іметь на сваей старане рускій народ, щоби адалеть Кремль«; Захід повинен зрозуміти, що має розраховувати не стільки на атомові бомби, »скільки на сілі самаво русскава народа, на ево враждебность к нинешнему режиму і на ево страстное стремление к свабоде«! (Піше, не закінється...)

4. Америка і Захід »далжни пажелать, щоби мір бил, на канец, асвабаждьон от пахажденій всевазможних »важдей« і їх авантюр«. А оскільки за характеристикою »Соціалістического Вестніка« проводився в сіх »сепаратістическіх« і »шовіністическіх двіженій« є просякнуті диктаторськими, тоталітарними і фашистівськими тенденціями, у висновку тільки російська демократична еміграція є управнена репрезентувати »населеніе Рассеі«. Рівночасно з »Голосом Америки« в СРСР »должен бить услышан і »Голос Россіі«, голос російської демократической еміграції, голос тех російскіх деятелей, которіе не запяняли себя союзом с... реакціей і фашизмом«.

Чотири скромні побажання. Не укриті і не масковані намагання москалів ще раз перекопати цілий світ в справедливості своєї фальшивої і підлої концепції, щоби на дальше залегалізувати неволю і рабство, замінивши тим разом сталінський режим на іншу форму тієї ж самої по суті неволі.

Знову нам пропонують «порозуміння» і «компроміс»

Цим підходимо до проблеми, яка найбільше болить «Соціалістическому Вестнику». Читаємо: «Загроза для дальшої долі Росії, як держави, і для її свободи може виникнути тоді, коли визволена країна і народи, які її заселяють не справляться з своєю свободою, не зможуть влаштувати свого життя на демократичних засадах. Загроза виникне, якщо які небудь національні меншини Росії (!) піддадуться на вудочку доморослих «вождів», що розмножилися на еміграції і яких політична премудрість обмежується до повторювання шовіністичних гасел і сіяння ненависти до других народів... Тим-то, російська демократична еміграція має завдання зараз же, негайно зрозуміти цю загрозу і шляхом договору з демократичними елементами всіх народів зробити все, що в її силах, щоби відвернути такий хід подій. Ми хочемо вірити, що розум народів «там», внутрі країни, стоїть вище від нерозуму здеморалізованих «вождів» на еміграції, і що — мінуєт нас чаша сія». Отже є потрібне «приложеніє всех услій к обєдненію демократіческіх елементов всех народов населяющих СССР»; потрібно «неуклонно работать над тем, чтобы обеспечить взаимопаніманіє, взаємоуважаніє і взаїмную дружбу і доверіє между народами Росії і Запада».

Точнісько на тій же ж струні грає і Р. Абрамовіч. В нього читаємо: «Остайотся только адін путь — путь взаїмного убєждєнія, сговора-компромісса — і как последній ісход, свабодное волеізъявленіє даннаво народа, вернее всево, населія данной теріторіі (ібо нацменшінсиво может в сваю очередь іметь на сваей теріторіі другоє нацменшінство ілі меншіинства).

Як добре вже знаємо всі ці тони! Народи СССР вже раз попробували затанцювати під звуки тієї московської платівки, відклали з рук зброю і пішли в обійми «старшого російського брата», так що кістки в їхніх ребрах тріщать і досі ще. Характеристично при тім, що обидва цитовані соціалістичні автори, ані не заікнувшись, з роззброюючою самозрозумілістю цілий час оперують висловом: національні меншости Росії, нацменшини, або просто «меншости». Не просто: народи, чи рівнорядні народи, а завжди — меншости. В цьому розумінні Росія інстинктивно ототожнюється ними з великоросами, простіше: з москалями. Усе побіч і довкола цього є власне «меншости». При чім обидва наївно повчають не себе, а інших, щоб відвикати — від шовінізму. Вони самі його «не знають». (Тільки ним дишуть.)

Нова московська формула «самоопредєленія»

Ні. Під цю стару платівку «компромісу», «братерства народів», «взаємної пошани» і. т. п. нації СССР вже більше в танок з москалями не підуть — в ряжках однієї спільної держави. Вони підуть на це, але тільки в ряжках відокремлених від себе держав. Почуває також і сам Р. Абрамовіч, що на цю витерту половину фраз він під'ярємних народів Москви вже більше не впіймає. Одначе сам він надто старий соціаліст, і зокрема ж надто довго вихований у специфічній діалектиці московського соціалізму, щоб не знати, що можна піти ще глибше, вжити ще більш свободолобні, ще більш радикальні демократичні гасла, щоби заманувши на них інтелектуальних простаків, врешті, таки добитися здійснення своїх реальних, явно імперіалістичних цілей. Неперевершеним майстром від вживання найбільш ліберальних фраз і гасел з метою тим сильнішого закріпощування людей був Ленін. Від нього вийшла фраза:

самоопредєленія включно до відділення! Пан Абрамовіч пробує наслідувати Леніна кидаючи в дискусію нову фразу, нову тезу, сповидно настільки демократичну, настільки ліберальну, настільки гарантуючу рівність у трактуванні всіх націй СССР, що на перший погляд було б важко від її вжиття і пристосування відмовитися. Він пропонує, щоби на всіх спірних теріторіях СССР були влаштовані під протекторатом і доглядом Об'єднаних Націй вільні плебісцити, в яких самі нації могли б висловитися чого бажають: залишатися в державній єдності з Росією, чи відокремитися. У висліді буде мовляв так, як забажає більшість; міжнародні контингенти О. Н. на теріторіях де будуть проведені плебісцити загарантують, що воля більшости буде здійснена. Чи можна піти ще далі, ставити справу ліберальніше? Одначе не треба ковірять аж надто довго, щоби побачити в чому тут зарита чергова московська собака.

Хочуть «плебісциту» а не установчих Зборів

Добродій Абрамовіч пише м. ін. таке: «В дискусії з демократичними групами українців і грузинів було свого часу видвигнуте гасло окре-

мих Установчих Зборів для кожної національної терітоії, при чому кожне таке «національне» зібрання (лапки п. Абрамовіча!) суверенно

вирішує питання про форму свого існування і про взаємини з іншими «національними» теріторіями (знову лапки п. Абрамовіча). Мені здається, що це рішення не дає вповні демократичної полагоди справи, не дивлячись на признаку повного демократизму. Бо ж треба собі тільки уявити «шляхи визволення» від большевизму в СССР — скажемо у висліді воєнної поразки у війні з західними державами і народньої революції, яка при цьому спалахнула б — щоби зрозуміти всю складність і недоліки вирішення національного питання засобами того роду Установчих Зборів. Такі Установчі Збори будуть скликувані тими групами, що перші захоплять місцеву владу, і це дуже часто будуть якраз аж ніяк не демократичні групи, а змовницько-диктаторські, чи навіть бандерівського типу, зв'язані з чужинецькими розвідками, проникнувші «подвійними агентами» і авантюристами. Ясно, що в моменті визволення вони будуть заклінатися на все що захочете, що вони найповніші демократи, будуть приймати які захочете демагогічні гасла, але ж на ділі вони будуть пристосовувати всі методи тиску, морального та іншого застрашування і терору для того, щоби накинути свою волю, не рахуючись з дійсними бажаннями і інтересами навіть свого власного народу.»

І далі: «Якщо в принципі обидві сторони признають обов'язковість для них начального вердикту самого народу і якщо цей вердикт буде винесений в умовинах свободи і рівности, при їх забезпеченні контролею О. Н., шойно тоді будуть безсумніву створені моральні і психологічні передумови для справжнього вирішення питання... Дуже багатьох українців з СССР, які себе рахують в національному сенсі українцями, а не росіянами, запевнювали мене, що при свобідному голосуванні подавляюча більшість населення України буде проти сепарації і не піде за бандерівцями і крайніми націоналістами».

Який великий жаль до українського народу виявив пан Абрамовіч! Як він запобігає, щоб часом цей наїрід не попав під диктатуру крайніх націоналістів».

Одного не може він укрити: чому на час так важливого моменту, яким повинен бути момент розвалу СССР і провалу його теперішніх можливо-владців, Абрамовіч втрачає з пам'яті свою російську націю а дуже заповідливо піклується українською?

Тому, що поневолювати — це кровна прикмета кожного москвина.

Підчас провалу царату, червоні імперіалісти також за свою «матушку» не дбали, а всі свої сили звернули на Україну.

Хочуть легалізації своїх завоювань

Отже не метода Установчих Зборів, а плебісцитів під доглядом О. Н.! Добродій Абрамович згори перерішує, що всякі Установчі Збори будуть вислідом примусу, «захоплення місцевої влади», словом — терору. Це очевидно тому, що автор досконало знає, що справжні місцеві визвольні революційні сили є на всякий випадок анти-московські і анти-імперські, отже цього одного вистарчає, щоб на них клеїти вже роками наперед ярлик диктатури, фашизму і антидемократичності. З другої сторони побоювання автора остільки інтересне, що посередньо потверджують світові, про що ми знаємо не від сьогодні, що передові сили протимосковської і протиімперіалістичної революції є сили горючого українського та інших антиросійських націоналізмів, «бандерівщина», яка їм усім зганяє сон з очей. Ще і ще раз: кінцева фаза незаконної досі т. зв. «Великої Російської Революції» буде гостро протимосковсько-націоналістична.

Звідки ж у знаних московських імперіалістів зразу взялось стільки доброзичливості до поневоленних народів і охота до «найдемократичнішого» способу вирішення визнання за ними їхніх природних прав — шляхом плебісциту населення? Невже Р. Абрамовичу закриті очі передовсім на постановку і розв'язку цієї проблеми в сьогоднішньому світі, навіть у відношенні до досі колоніальних народів, і далі, що природних прав нації на самостійність під плебісцит не ставиться, бо їм вони належаться?

Ясно звідкіля!

Московські імперіалісти червоної краски, яких Р. Абрамович — теж «поборює», підготовляє ґрунт під майбутній плебісцит, — а Р. Абрамович співзвучно до цієї «підготовки» веде свою політику закордоном.

30 літ насильного втовкмачування ідеї вищости російської нації поневоленим народам, переслідування національно-державницької думки в них, денационалізуюча політика, фальшування і підроблювання історії, детермінація, заслання, колонізація — за це дбають спільники Абрамовича. Це ж і є ґрунт під плебісцит при нагляді ОН. Ясно що мертвих до волевиявлення ніхто запрошувати не буде. І, яке відношення до плебісциту прим. Естонії, матиме «населення Сибіру»? Нехай знайдуть тут формальний прецеденс ОН! А про це все подбало вже наперед МГБ. 60% населення Естонії вивезено в Сибір, 100% татарського населення Криму давно вже переселено «добровільно», а на їх місце населено кацапів, щоби була «вірніше» виявлена воля про опріділення цих територій. А прізвища: Васильєви, Латунови, Муратови, Єгорови, Войкачови, Дербінови, Жукови, Смірнови, Шагаліни, Хворостухіни, Колішови, Кузнецови, Киселеви, Ларіонови, Недосекіни, Афонови, Велобородови і т. д. і т. д. — чи знаєте, хто це? Та

це ж члени міської ради Києва! (Також німецькі нацисти говорили колись: «ми даємо Україні, що маємо найцінніше — наших людей.»)

І питати тепер кацапських колоністів яка їхня воля супроти тих територій і «нацменшенств» які вони посідають? Та пощо! Вона ж

Етнографічний принцип!

Але кожна брехня має короткі ноги. Штука з плебісцитом не вдасться. Ми є живими свідками повного усамостійнення багатьох націй, які століттями були складовими частинами великих імперій. Цей поступовий процес повинен би й московських емігрантів дечого навчити, щоби вони не виставляли себе на сміх зі зненавидженими всіми і спорохнявленими від старости концепціями поневолення.

«Найбільш демократичному плебісцитові» і «несфальшованій волі місцевого населення» ми протиставимо **етнографічний принцип**. Відновлення національних держав для всіх народів, на їхніх власних територіях, що їм історією приписані. Держав без «нацменшенств» і «нацбільшеств». Держав з рівними правами для всіх громадян без різниці на їхнє національне походження. До цього мається вже підготовка, і цей процес в т. зв. СССР, у цьому лакому для Абрамовича і Двіно-

така сама як в Абрамовича і у ВКП(б).

Тут унагляднюється політична роль московської еміграції і її невидимі дієві зв'язки з Кремлем. Ціла ця акція, прибрана гарними демократичними гаслами, піддана навіть під контроль ОН, спрямована виключно на дальше поневолення тих же народів, що сьогодні є жертвою кривавого «СССР». Цього не сміємо втрачати з очей.

ва «куску», нестримно розвивається. Не може його задержати ані МГБ ані їхні супутники (або ривалі) на еміграції.

Даремно витрачується енергія єдиноділимців на еміграції. Часи Грушевського і Винниченка належать до історії і не повторяться більше.

Спритності Абрамовича не завидуюмо. Не знати лише, чому треба більше дивуватися: його цинізму, коли того рода «розв'язку» називає справедливою і демократичною, чи його нахабству, коли з такою позицією звертається саме до народів, які власне мали б впасти жертвою того роду плебісцитарної операції. Здається має всіх за повних дурнів. Можна його одначе запевнити, що того роду «самоопределення» вже більше не підуть. Україна визволиться і без них. Скільки б і не ламали собі голів Абрамовичі, скільки не розпачали б, жодні штуки вже більше не допоможуть.

Від редакції

До нас прислано декілька листів з різних сторін, як також в цій самій справі газета «Новий Світ» в ЗДА опублікувала один комунікат і заяву. Йдеться про висвітлення в нашому журналі агентурної афери довкола провокатора Печари і публікацію зв'язаних з нею різних прізвищ. Дехто з причини однаковості прізвищ, з ціллію оминути небезпеку вироблення загальною опінією фальшивого погляду, заявляє, що ніколи з Печарою не зустрічався і не знає його. Цих людей розуміємо, — одначе не можемо піти на зустріч їхнім бажанням і вміщувати на кожне подібне чи однакове прізвище спростовання. Ясно, що людей одного прізвища, тимбільше в кількох державах, є багато, та що ці люди не мають навіть можливості знати себе особисто. Тому таких спростовань не містимо.

Інакше справу потрактували інші. Вони не маючи можливості фактичного заперечення, не застановляючися над суттю, розкриття афери називають провокацією: використовують до того сторінки чачосписів і підписи непоінформованих

докторських авторитетів. Цих розуміємо також. Мовчати не випадає... зареагувати якось треба. Неясне лиш одне: яким чином всі заінтересовані так скоро прослідують й провірили справу, що без вагань покладали свої підписи під «беззастережним довір'ям»...

Ми опублікували цілу аферу, маючи до того підставу і доказовий матеріал. Коли хтось це заперече, значить мусить мати на це також якісь підстави й докази. Коли не має і заперече з почуття сентименту — значить, бере на себе оборону і відповідальність за справу, в яких не визнається.

Нашим обов'язком є всі ці темні і загрозливі нашому громадянству історії вьяснювати, людей попередити, не зважаючи на те, що комусь це все виглядатиме на провокацію.

Суд чужинний (німецький або американський) це страх на воробців. Суд — це не тринадцять підписаних в НС докторів, і без основної перевірки справи нікому «беззастережного довір'я» не дасть.

З архівів С. Б.

МГБ в Києві

Головне гніздо підніжків Москви — катів України

(Звіт СБ з серпня 1947 року)

Министерство Государственной Безопасности (Міністерство Державної Безпеки) УССР міститься в Києві при вулиці Володимирській (Короленка) ч.: -3, в колишній палаті праці. Це, властиво, один комплекс кількох будинків. Фронт цієї катівні стоїть при вулиці Володимирській; при ній є теж головний вхід. Крило цього комплексу розтягається на бічну сліпу вулицку, де мається в'їздова брама на подвір'я, до внутрішньої тюрми. (Друга в'їздова брама є на кінці будинку від вулиці Володимирської, — зараз не чинна).

З протилежної сторони Володимирської вулиці, напроти будинку МГБ, міститься комендантура МГБ, де кожний, хто бажає ввійти до будинку МГБ, мусить зголоситися і одержати пропуск. Тут розміщені також ще якісь бюра МГБ. На цьому будинку видніє напис: «Комендантура Д. Б.» (Державної Безпеки) — по-українськи (здається, що

стільки всього з т. зв. українського), і те ж саме по-російськи: «Комендантура Г. Б.»

На властивою 5-ти поверховому будинку МГБ (числячи по-російськи, партер за поверх) немає жадних написів. Перед будинком немає теж жадної сторожі. (Непотрібно. Прохожі здалеку обходять це закладне місце. — Примітка складача). Всередині будинку у великому голу є вже вартовий при столику що провірює пропуски і спрямовує по кімнатам.

При кінці крила головної будівлі, що розтягається на згаданий сліпий завулок, є двоповерховий будинок слідного відділу МГБ.

Внутрішня тюрма стоїть в подвір'ї замкнена будинками МГБ і високими, вищими другого поверху, мурами. Тюрма з головним будинком МГБ получена коридором. Внутрі будинків МГБ немає жадних написів. Всі бюра номеровані порядковими числами на дверях.

Деякі важніші працівники МГБ — Київ

(Міністром ГБ УССР був донедавна генерал-лейтенант ГБ Савченко. Зараз на його місці сидить другий кат, теж якийсь землячок, Ковальчук. — Примітка редакції).

1. Відділ (Розвідочний відділ, що відповідає давнішому ИНО).

1 — Полковник ГБ Юрій Николаевич (нестверженого прізвища) — начальник першого відділу. Один з найзапекліших ворогів всього що українське, самостійницьке закордоном і на Україні. Один з головних аранжерів і співавторів жахливого пляну розторощення українського визвольного руху закордоном. В його запроданій Москві голові творяться пляни провокацій та інтриг, що спритно опісля переносяться в еміграційне життя. В його руках збігаються всі нитки що провадять з усіх закутків світу, де тільки знаходяться скупчення свідоміших українців. За кивком його пальця ті ниточки натягаються, дають сигнали таємним агентам-резидентам, що через його відділ вислані за кордон. (Це йому СБ-істи закордоном справили чимало прикостей, розшифрувавши кількох його головних уповноважених (резидентів), і розкривши заздалегідь його чортівські пляни. — Складач.) Юрій Николаевич «дбає» про цілість життя української еміграції. Найбільшу увагу присвячує пропиханням своїх агентів у зв'язкові вузли українців з чужинцями.

Бюро Юрія Николаевича міститься на 4-тому (по-російськи) поверсі крила будинку МГБ в Києві, в кімнаті ч.: 110. Вхід туди через кімнату ч.: 109, двері якої є прямо сходів. Тут міститься секретаріят, і туди проходиться до кімнати-бюра «достойного вельможі» кривавого ката українського народу, московського запроданця. Вікна обох кімнат виходять на бічну вулицку. Кімната Юрія Николаевича влаштована досить вибагливо; долівка застелена килимом. На переді велике бюро-вишневого кольору. При ньому і попід стіни уложені оббиті шкірою крісла. Сам Юрій Николаевич сидить на розкішному шкіряному фотелі. (Скільки крові українських в'язнів стекло по тих килимах і всякля у ці фотелі?) Поза фотелем малий стіл із трьома телефонічними апаратами. В протилежному кінці кімнати дерев'яна і панцирна шафа, де зберігаються довірочні письма і акти. На стінах — портрет Сталіна, карта Європи та карта ССРСР.

В кімнаті ч. 109 стоїть бюро, канапа і шафа. На стіні напроти кімнати Юрія Николаевича висить стінна газета «Розведчик», писана ручно, мовою старшого брата, розмальована карикатурами. В цій кімнаті сидить молода жінка, або молодший майор ГБ на зміню.

Юрій Николаевич з походження українець, родом з Києва, син робітника. Сам старий ідейний кому-

ніст, колишній ЧК-іст, запеклий партієць. Має понад 45 років, середнього росту, широкоплечий, де-що грубоватий. Волосся в нього шпакувате, зачесане до гори. Лице широке. Високе випукле чоло. Очі сиво-сталеві, погляд лукавий. На правій руді не має двох пальців — їх втратив ще хлопцем.

В поведінці досить стриманий і спокійний. Коли чогось поденервується, зараз встає і ходить по кімнаті. Розмови веде досить інтелігентно; зразу мається вражіння що він очитаний. В праці є вимагаючий і досить строгий. З важнішими уповноваженими і агентами, що їх І-ший відділ МГБ висилає за кордон, Юрій Николаевич говорить сам, дає їм інструкції, поради і поучення (і благословення — скл.).

Юрій Николаевич втішається не обмеженим довір'ям Москви. Це типовий зразок вислужника, зрадника власного народу, що мов улесливий пес лякається найменшим порухом хвоста вразити свого пана. Все своє життя і душу свою запродав Москві. Кожний наказ Москви виконує без застанови, хоч би треба було принести гекатомби власних братів в жертві.

Все ж Юрій Николаевич має свою амбіцію. Його мрією є, щоб всі нитки, які виходять від закордонних резидентів (уповноважених) МГБ на протиукраїнському відтинкові і які вкінці збігаються в лапах мбівського павука в Москві, щоб всі вони переходили до цієї ж Москви через його апарат. (Москва, як відомо, навіть найвірнішому псові не вірить на 100 відсотків). По тому відношенні Ю. Николаевич є своєрідним «патріотом рідного загумінку». Він мріє перевищити московських катів в керуванні кайновою підривною роботою агентів-кротів.

2 — Підполковник ГБ Андрій Голловко. Розрекламований письменник (знані його повісті: «Мати» і «Буряні»), — працює в закордонному відділі розвідки. Виїздить часто за кордон. Знає добре Чехословаччину, головню Прагу. Говорить по-чеськи. Брав участь в акції ловлення власовців. Є певні основи твердити що в 1946 році він відвідав інкогніто Баварію, побуваючи в містах Мюнхен і Авсбург та ін. (Чи не узгіднював лінії з деякими колегами по перу, журналістами, видавцями, як мають писати свої «твори» і як треба ляяти бандерівців в пресі. — Складач.)

В часі перебування в Києві урядює в кімнаті ч.: 140 на 5-тому поверсі крила будинку МГБ. Входить до неї через сусідню кімнату ч.: 141 (подібно як у Юрія Николаевича — секретаріят) на ліво. Кімната 141 є прямо сходів.

Обстановка: червоне бюро, проти нього стіл і крісла. Біля вікна залізна панцирна скриня на довірочні письма. При стіні шафа. З

В. А. Ш.

Дещо до майбутньої історії бактеріологічної війни

Перевіривши страх, як зброю, що при її допомозі можна осідлати мільйони і примусити їх замкнуту у собі ненависть, виконувати волю панівної верхівки ВКП (б), що сидить в Політбюро, советська влада пристосовує цю ж саму зброю страху і при мобілізації цих мільйонів для майбутнього неминучого зудару із зовнішнім світом.

Маючи колосальний пропагандивний апарат і тримаючи в своїх руках всі засоби і середники пропаганди, вона, советська влада, переконала своє роздзягнене і босе, поневолене і голодне населення, що воно живе найліпше в світі, що воно живе найбагатіше, найвільніше, що, мовляв, в капіталістичному світі населення живе голодним, ночує на вулицях, спить по скверам,

вимірає від всіляких хвороб і від виснаги капіталістичною експлуатацією і т. д. і т. п.

А тому, мовляв, що ти населення «Великого Советського Союзу», маєш щастя жити в ньому, то дрижи і бійся загубити його, бо «капіталісти гострять зуби» і намагаються розв'язати світову війну лише для того, щоб позбавити тебе жити в цьому «передраю», що ось-ось уже має стати справжнім раєм на землі. Раєм, в якому всі люди будуть жити так, як жили колись Адам з Евою. Богом буде Сталін, деревом пізнання добра буде неперевершено-геніальне вчення Сталіна, а деревом зла буде все, що буде лежати поза цим вченням. Але цього можна буди не боятися, бо в цьому раю будуть діяти мільйоніві армії «янто-

лів» МВДистів, і, збоченців, що тільки подумують підійти до цього дерева, «янголи» МВДисти зразу ж — до ляхів МВД і кінець. Ніякого збочення і ніякої опозиції до «бога» — Сталіна.

Це все можна відчутти, коли слухаєш большевицьку пропаганду, що вилітає по радіо та зпід пер таких майстрів як Еренбург, Сурков, Корнійчук і інших їм подібних мерзотників, що за рублі і сите життя служать Сталінові вірно і чесно, обвиваючи павутинням брехні народи, доводячи їх до повної розпуки, убиваючи народіві відчуття дійсності і всяку надію на поліпшення навіть у майбутньому.

— У нас безперечно зараз жити тяжко, але ми прагнемо побудувати справжнє людське життя. У нас є

противної сторони канапа. На передній стіні, над кріслом Головка — портрет Молотова. Вікна виходять на бічну вулицю. Видно добре Софійський Собор, пам'ятник Богдана Хмельницького і Дніпро.

Андрій Головка — «українець». Понад 35 років, високого росту, поставний. Волосся темне; над чолом творяться лисаві кутики. Лице широке, очі темні, ніс прямий, губи широкі. Звичайно веселий, усміхнений. Одягається елегантно і зі смаком. Носить переважно закордонні убрання (любується в гранатовій і ясних красках). Ходить теж в мундурі але без орденів. Любить багато оповідати і хвалитися. Поза працюю займається залюбки водним спортом; навіть має свій моторовий човен. — Ніхто не повірив би що за маскою позірної доброчого чоловічого обличчя криється істота злочинця, вбивника власної дружини. Зовсім не дивно, що цей злочинець знайшов собі відповідне середовище в гурті безхребетних висулжеників Москви — тиранів, катів, садистів.

Належить припускати, що на випадок нової світової хуртовини Андрій Головка зразу з'явиться по цей бік залізної бар'єри, щоб особисто, як один зі спеціально уповноважених МГБ, кермувати підіривними діями п'ятих колон.

3 — Підполковник ГВ Петро Корольов (Корольков) Романович. Працює у відділі розвідки МГБ. Правдоподібно має зверхне відношення до Андрія Головка.

Урядус на 5-тому поверсі будинку МГБ, в 142-гій кімнаті. Ранше до його кімнати входилося через кімнату ч. 141 (секретаріат); зараз його кімната перебудована, переділена на дві частини, з окремим входом. В кабінеті бюро стоїть скісно, проти нього стіл, при стіні телефон і радіоапарат. Збоку канапа, а далі шафа. Зі стіни глядять портрет Сталіна, під ним розвішена карта Європи. Біля кожного західно-ні-

мецького міста на цій карті зазначено в кільцатку число скитальців з СССР. Числа вагаються переважно біля 3000. Одинокий Мюнхен зазначений числом 8000.

Підполковник Корольков — це «опікун» бідних ДП. Він займається також підготовкою важливих уповноважених і агентів МГБ до висилки за кордон в табори ДП і інші скупчення українців. Дає їм основний індивідуальний вишкіл, уділює поради, дає інструкції, опрацьовує легенди, то що.

Корольов з походження «українець», родився в робітничій сім'ї в Сталіно. В рр. 1934—35 працював в Запорізьській області в сільськогосподарській ділянці. Навіть розсівав з літаків насіння. (А тепер розсіває бактерії зради, провокацій та інтриги по ДП таборах закордоном. — скл.)

1939—40 рр. був уповноваженим СССР у Кракові в справах переселення українців з Генералгубернаторства на Україну.

Він має понад 40 років, високого росту, добре збудований, блондин, чешеться догори, на вискак вже трохи сивавий. Лице кругле, очі сині, ніс прямий, усмішка непорядно-добродушна. Флегматик, у розмові все спокійний, децю дякуватий.

Ходить майже все в уніформі; коли виходить на вулицю, накидає темну нагортку і бере сивий капелюх. Часом ходить в приношеному цивільному убранні, ясної краси. Є він жонатий, має дитину. Мешкає в Києві, на Липках.

Петро Романович Корольов — запалений мислivecь. Майже кожної неділі йде на полювання... Любить він теж випити і смачно з'їсти. При чарці язик розв'язується. Гроші його не держаться і теж ніколи їх достатком не має. Але ласий на них. Не є він такий завзятий патріот партії як Юрій Николасвич, але все ж таки покірний служака Москви.

4 — Бутенко Борис Петрович. Працює в розвідочному відділі у Корольова, в заступстві якого випрацьовує коди, шифри, і легенди для висланих закордон уповноважених.

Бутенко Борис Петрович по професії бувший робітник-шахтар з Донбасу. Децю очитаний, але до всього підходить це з ментальністю сього бувшого середовища. Сам він середнього росту, бунет, чешеться на бік. Лице худощаве, на вигляд хорової. Є він в дійсності слабого здоров'я і досить слабо збудований фізично. Ходить по цивільному, або в уніформі. Одяг цивільний скромний, сірої краси, не дуже добре пошитий. Теж ласий на гроші. Не любить жидів.

5 — Майор ГВ Савченко (або Сарченко). Працює в розвідочному відділі у Головка. Зайнятий в його секретаріаті.

6 — Емеритована чекістка Марія Сушко. Завідувачка мешканням МГБ при вулиці Паньківській (Халтуріна) ч.: 18/29, п'ятий поверх. У неї мешкають уповноважені розвідки МГБ, що їх приготовляють до висилки поза границі СССР.

Батько Марії Сушко, руський, Кузнецов, по професії млинар, а мати українка з Київщини. Працювала активно в ЧК, пізніше в ГПУ. З 1928 року на емеритурі з причини поганого стану здоров'я. Вдова ще з першої світової війни. Має біля 54 роки. Середнього росту, вже сивава. Любить багато оповідати, залюбки хвалиться; теж радо п'є і сильно курить, незважаючи на надірване здоров'я. Це «хресна мати» не одного зрадника українського народу, що їх розвідочний відділ МГБ — Київ перекинув у ряди українців, що розкинені по цілій земній кулі, і що завжди не сходять з центру уваги своїх сталих «опікунів». — москвинів.

(Продовження буде)

перспектива. А у цілому світі живуть стократ гірше і без жодної перспективи. Люди всього світу очікують допомоги у своєму визволенні від утиску капіталістів тільки від нас».

От вся суть всієї сучасної більшовицької пропаганди. Її ціль і її завдання.

А з огляду на те, що бачить саме населення, так само як бачить це і верхівка комуністичної партії, що удар двох світів є неминучим, бо до нього, не дивлячись на всі нібито мирні потягнення, стремить сам совєтський уряд і цього удару він хоче і до нього готується, то треба приготувати до нього підлеглий йому нарід.

Але приготувати так, щоб нарід захищаючи своє рабство, думав і вірив, що він захищає волю, захищаючи, чи вірніше борючись на боці зла думав і вірив, що він бореться проти зла.

Викликати ненависть до західного світу — це одне із головних завдань совєтської пропаганди. А ненависть можна викликати тоді, коли представити західний світ не людьми, а півлюдьми. Представити дикунами, що не перебірають в засобах ведення війни. Представити західний світ чорною силою, що несе знищення життя взагалі, а громадян совєтського союзу в першу чергу. Представити західний світ — людоненависниками.

І виконуючи таке завдання совєтські пропагандисти змобілізувавши всю свою куду на логіку фантазії, почали виписувати такі страхотні про західний світ, що у людини, яка не знає дійсності, на правду волосся стає дубом і вона починає думати, що західний світ це і є отой молох, що має перемолоти все живе, перетворити життя в небуття. У західного світу немає нічого людського. У нього немає милосердя, ані відчуття справедливості. «Для західного світу немає винних і невинних. Західний світ це є смерть.» Так, буквально, сказав якийсь учений в своїй доповіді, що її недавно транслувала Москва по радіо. Доповідь мала назву: «В мире бактерий». Учений цей, (на те ж і учений), оповів слухачам, що в світі бактерій є бактерії двох родів: «бактерії шкідливі і бактерії корисні людям.» Але, що найголовніше з усього, що сказав цей учений це те, що мовляв «у нас в Совєтському Союзі учені зайняті тим, що ростять і виводять бактерії корисні людям. Бактерії, які збагачують ґрунт, які приспівують доспівання овочів і так далі. Натомість учені західного світу зайняті тим, щоб розводити бактерії шкідливі людям. Бактерії, які убивають людину, які убивають життя взагалі». І ще додавав цей учений, що «західний світ, готуючись війною знищити Совєтський Союз, ростить і вирощує ці бактерії для нас», тобто для громадян Совєтського Союзу. І почав цей «учений» про висипний тиф, про чуму, про сибірську язву, про бактерії божевілля і таке інше. А найголовніше те, що «всі ці бактерії ростяться і множаться під наглядом японських вчених, що їх

спеціально до себе забрала Америка з їх лабораторіями і з повним японським устаткуванням.»

А накінець, щоб це більше перелякати своїх радіослухачів, учений професор виголошує, «Історію найжахливішої війни, війни бактеріологічної, яку започаткує так, як започаткувала і війну атомову — Америка (ЗДА), країна де основним законом життя є закон — людина людині є вовк.»

Ми не беремо під захист ані Америки, ані західного світу. Тут нам йдеться не про це. Нас найбільше вразила оця остання фраза із цілого професорського вереску через московське радіо, а саме що — «Історію найжахливішої війни, війни бактеріологічної, започаткує Америка.»

Ми не є вчені, ми не є професори бактеріологи, але московського вченого ми все ж таки в дечому мусимо поправити.

Московський вчений професор, як то кажуть, проморгав, проспав дещо, чи тільки робить вигляд, що з ним трапилися ці, для вченого ніяк непростими штуки.

Він, «товариш московський вчений» збирається писати історію бактеріологічної війни, лише після того, як її почнуть вести американці. А як її вони не розпочнуть? Значить і її історії не буде? Але ж історія є історія, і хочуть цього «товариші московські вчені», чи не хочуть, а вона, тобто історія, пишеться незалежно від їх хотіння. І ця, незалежна від московського хотіння, історія, занотувала вже початок бактеріологічної війни роком Божим 1919. Тобто тим роком, коли з'єдинені українські армії, армії Придніпрянської України і України Західної, викинули московського наїздника з України, вступили до столиці України в Золотоверхий Київ. От тоді то перестрашена Москва перефарбована на соціалістичну (тобто така, якою вона є й нині), перший раз в історії людства звернулася до бактерій, як до знаряддя війни.

Це були бактерії висипного тифу. Ці бактерії ростилися і множилися московськими вченими під час першої світової війни і призначалися вони, звичайно не для України, а призначалися напевно для німців. Але з огляду на те, що трапилася революція і уряд царського абсолютизму не встиг бактерій цих використати на німцях, то вони разом із всім іншим майном бувшої Російської імперії (як і вся імперія), перейшли до нового господаря — «соціалістичного» уряду. Уряду великого «чоловіколюбця» Леніна. І от оцей уряд Леніна, бачучи, що його імперія може тепер завалитися і на її згарищі можуть повстати вільні держави і, що цей розпад започаткувала Україна, Ленін і загадав за той скарб, що йому в спадщину дістався від царського уряду. Пригадав Ленін за бактерії висипного тифу.

Бактерії із лабораторії штучного вирощення в Петербурзі, в пробірках і пляшечках були роздані на руки агентам, яким наказано «в ім'я рятунку революції» — розкидати те, що мається в цьому посуді, по

шляхах, що ними має проходити українське військо. А тому що війська Західної України були найліпше вишколені і своєю боездатністю були найнебезпечнішими для червоної москви, тому й було наказано агентам в першу чергу випустити московських вошей з бактеріями висипного тифу по шляхах маршу цих армій. Були заражені всі вагони, всі великі двори і дворища, всі школи і всі сараї. Взагалі було заражене все, що могло трапитися на шляху цього війська. Від армій Західної України, від УСУ-сів, московські воші перекинулися на армії Придніпрянські. Денно умірали тисячі українського війська. Сотки тисяч, коли не цілі мільйони вимерло українського цивільного населення.

І то був початок історії бактеріологічної війни, а «товариш московський вчений» лише очікує початку цієї історії. Коли Москва кричить, що московському народу в усьому належить першість, то ми противимося цьому і кажемо, що це є брехня, що це є демагогія, пропаганда «возвеличення розбійника до святого». Але в питанні першости в бактеріологічній війні, то ми хочемо бути справедливими і говоримо: «Відайте кесареві кесарево.»

Москві тут в цьому питанні належить першість. Москва першою почала штучно розводити бактерії і першою почала користатися з них, як зброєю під час війни, розкидаючи між військами супротивника московські воші, затрунені бактеріями висипного тифу. Україна ж була тим першим тереном, на якому проходила ця війна, а український нарід був першим експериментом, народом, що переніс діяння на собі тої форми війни, що нею так зараз лякають московські пропагандисти свій перестрашений народ.

До цієї ж самої бактеріологічної війни і до цього ж самого українського народу і до тих самих бактерій висипного тифу і той самий ворог України, тобто Москва, звернулася ще і другий раз в роках 1945, 46, і 47.

Це була московська війна проти Української Повстанчої Армії.

Але ця війна була утруднена Москві тим, що Москва зіткнулась з ворогом, якого шляхів і доріг вона не знає і не може прослідкувати. УПА це армія запілля. Але запілля свого власного, в якому стояли, як стоять і сьогодні мільйони московської армії. А тому воша, хоча і московська, хоча і випелена в Москві, а всеж таки воша і її однаково кого кусати, упівця чи того хто бореться з упівцем. Таким чином використати московську вошу, як розповсюднювача висипного тифу старим випробованим способом 1919 року, тобто розтрушуванням, червона Москва вже не могла, а треба було шукати інший спосіб. І вона його нашла. Знаючи, що УПА живе в запілля, але має організаційну структуру справжньої армії, в якій слідується за воюю, за його гігієнічним станом і за його здоров'ям, попереджуючи інфекційне захворювання різними щепленнями, Москва почала випуска-

П. Мук

Про фронт ненависників ОУН

Вся сучасна українська еміграція є жертвою большевицької окупації України. Так, щонайменше, виходить з заяв усіх еміграційних партій та кожного емігранта зокрема. Значить, основною рисою діяльності кожного українського політичного середовища на еміграції мусіла би бути боротьба з московським большевизмом. Нормально, в політичній діяльності побіч негачії того що відкидається, йде афірмація та уточнення бажаного. Тобто, другою основною рисою політичної діяльності нашої еміграції повинно би бути з'ясування ідейно-програмових залогень, що за них змагається дане політичне середовище та перевірка їх життєздатности шляхом публічної дискусії й полеміки з противниками.

Але, як воно й не дивно, дійсність виглядає зовсім інакше. Аналіз політичного життя української еміграції після другої світової війни виявляє, що сучасна українська еміграція ділиться на два політичні табори: 1. Революційно-визвольний фронт, що його творять члени, симпатички і прихильники революцій-

ної ОУН і 2. фронт ненависників революційної ОУН. Другий табір, що чисельно ледви чи охоплює четвертину всієї нової еміграції, складається з багатьох партій, партійок, псевдопартій і групок, міцно з'єднаних одна з одною ненавистю до революційної ОУН. Коли переглянути пресу табору ненависників ОУН, то впадає в вічі, що єдино-основною темою для неї є — пристрасна атака проти «бандерівців». Протибольшевицька тематика є там лише додатком, а ідеологічно-програмові залогення не мають найменшого принципового значення: їх або зовсім не порушується публічно (УНДО, УНДС, всі соціалістичні псевдопартії) або міняється частіше, як хустинку до носа (УРДП). Таку ж саму картину ми бачимо в політичній діяльності того табору, в якій рушійним мотором замість власної позитивної політичної концепції є єдинозаперечування й підривання концепції та діяльності революційно-визвольного фронту (наявність цього ілюструє найкраще факт, що в різних місцях серед української еміграції, незалежно одне від одно-

го, зродилася політична анекдота того самого змісту: «Чи новий» уряд» УНР устійнив вже програму своєї діяльності?» — «Ні, бо він ще не знає, що думають робити бандерівці.» Коли до цього додати форму виступів противників революційної ОУН проти неї, тоді стає ясным, що тут мається справа зовсім не з ідеологічно-політичною полемікою, але єдино з хворобливим проявом соціологічної психопатії. Такої сили ненависти, яку виявляє т. зв. опортуністичний табір супроти ОУН, такої неперемірчivosti в залогах і такої дози нахабства в невтомному повторюванні інсинуацій не виявляє він навіть в сотій частині супроти наших національних воротів.

Психопатичне підложжя того явища підтверджують врешті два прояви: повна відсутність застанови про доцільність в «протибандерівській» діяльності українських еміграційних середовищ і позарациональна єдність, або — глумливо кажучи — «любов з першого погляду» одного з другим усіх, хто ненавидить революційну ОУН.

Повна відсутність політичного глузду в «протибандерівських» акціях очевидна й застановляюча аж надто. Для прикладу: який глузд міг бути в тому, що опортуністичний табір на еміграції три роки заперечував збройну боротьбу українського народу в рядах УПА проти большевицької окупації, посуваючись до блюзнірського називання героїської боротьби УПА большевицькою провокацією? Або: який політичний глузд може бути в оплогавлюванні тими ж українськими «політиками» акту 30-го червня 1941 р. який є проречистим документом української самостійницької протинімецької політики? І в одному і в другому випадку повна відсутність усякого політичного глузду очевидна, бо ж обі ці «акції» вдаряють в основи української самостійницької ідеї взагалі а не тільки в «бандерівців». І в одному і в другому випадку, отже, рушієм дії могла бути тільки гістерія соціологічної психопатії.

Вона зумовляє теж те інтересне явище єднання ненависників, які

ти протитифозну вакцину спеціально для УПА.

Розіслала цю вакцину по аптеках із спеціальним наказом кожному продавцеві відпускати її тільки тим покупцям, на яких може бути підозра, що вони мають якийсь зв'язок з УПА. Справа в тому, що хоча на пляшечці й писалося, що це протитифозна вакцина, а в дійсності це були бактерії висипного тифу.

В цей спосіб Москва намагалася винищити українське військо в заплілі. Але керівництво УПА швидко розкусило «спосіб ведення війни» Москвою і перестало купувати вакцину на тих теренах, куди вона кинула спеціально випродуковані для УПА пляшечки бактерій висипного тифу, а почала їздити за вакциною до великих міст, а інколи і до самої Москви.

Таким чином друга спроба примінення бактеріологічної війни Москвою проти України не мала такого успіху, як перша. Перше пристосовання бактерій принесло Москві фактично перемогу, бо винищило живу силу Українських Арій. А тому Москва з повним правом може це записати собі на своє конто. Що ж торкається другого пристосовання в боротьбі з УПА, то це була просто забава, яка не варта затрачених на неї сил і надій.

Це ми написали для того, щоб майбутній історик, як що буде писати колись і сторію бактеріологічної війни, боронь Боже, не помилився і не відняв у Москви і у її «геніяльного» народу першости в цій галузі. Бо тут, напевно, її першість безсумнівна. А що торкається пропагандистів, що намагаються застрашити населення Советського Союзу бактеріологічною війною, що її нібито плянують американці, то ми їм скажемо: Америка її не розпочне; в цьому і пропагандисти і народи світу можуть бути певні. А от більшовицький уряд — хто його знає? Може тікаючи у світ за очі, він випустить навіть на своє населення увесь бактеріологічний арсенал, що його за сталінські премії так старано сьогодні тотують «товариші Московські вчені». Випустить, щоб це населення не дісталось ворогові. Хіба не бомбили і не розстрілювали з кулеметів під час другої світової війни своїх військовополонених? Хіба не нищили цілих сіл і міст з населенням, щоб села і міста і населення не дісталися ворогові?

Бактеріологічна війна — страшна війна. Світ мусить недозволити московським людоджерам примінювати її.

при відсутності ненависти до ОУН аж ніяк не єдналися б. Для прикладу: УРДП закликає «східняків» до хрестоносного походу проти «западняків» і, в той сам час, є найсердечнішим союзником типового представника галицького регіоналізму УНДоння, бо — «баранівське» крило УНДоння лише такою самою ненавистю до ОУН, як і УРДП. Мельниківці декларують себе найзавзятішими противниками соціалістів і — не в силі розстатись з любовних обіймів з тими ж соціалістами, бо — соціалісти так же ненавидять революційну ОУН як мельниківці.

Середовище УНР не терпить самого звуку УГВР, але враз почало любовно усміхатися до ЗП УГВР, як тільки довідалося що деякі члени ЗП попали в конфлікт з ОУН. Мельниківці вели кампанію проти ВО УНР, присягали прилюдно, що в такому персональному складі ВО УНР вони туди не повернуться і — зголосили соціалістам свою безумовну капітуляцію, коли ті висунули надзвичайно переконливий «політичний» та «ідейно-концепційний» аргумент, мовляв, з виходу мельниківців з УНР радітимуть «бандерівці». І так в безконечність...

Ясно, що хворобливий стан мусить бути чимось викликаний. Тому й насувається питання: чим саме викликаний цей психопатичний стан ненависти опортуністичного табору до революційної ОУН?

Не улягає сумніву, що ОУН робила і робить похибки, бо ж похибок не робить тільки той, хто взагалі нічого не робить, та що інтелектуальний рівень, політичне вироблення, а не раз і моральний стан деякої частини членства ЗЧ ОУН залишає багато до побажання. Тому було б зовсім зрозумілим, коли б проти цього були звернені атаки противників ОУН. Та цього зовсім немає, бо тоді мусили б вони ставитись критично і до своїх власних помилок та недоліків. А тимчасом ми бачимо, що опортуністичний табір з подивугідною відвагою і впертістю виправдує і захищає свої зовсім очевидні політичні похибки, та що людям зі середовища ненависників ОУН, які своєю політичною культурою та інтелектуальним рівнем ледви чи дорівнюють низовому членові ЗЧ ОУН не тільки не робить замітів ізза цього, але навпаки, ставить їх, для прикладу, на пост генерального секретаря УНР. Кожний критичний обсерватор мусів заприпитати, що рівень політично-журналістичної культури «Українських Вістей» «єдиного органу, що

репрезентує УНР» — як заявляє їх ліцензіат, давно «перевиконав норму» найнепристойнішого большевицького памфлету.

Але, ще не було випадку, щоб хтонебудь із членів ВО УНР чи УНР звернув на це увагу. Навпаки, репрезентант і носій такої культури, мабуть в нагороду, удостоївся одержати від «президента» та «прем'єра» УНР посту «міністра» пропаганди (!), а опісля «віцепрем'єра».

Значить, ні ті чи інші похибки в діяльності ОУН, ні незадовільний рівень політичного вироблення низового членства не є в найменшій мірі причиною аналізованого нами психопатичного явища — ненависти опортуністичного табору до ОУН.

Не улягає теж сумніву, що дуже важливим чинником в усіх акціях проти революційної ОУН, а зокрема в підсуданні кожній такій акції найбільш неперекірливих засобів є большевицька агентура. Але, було б дуже небезпечним спрощенням справи вияснювати кожен виступ проти ОУН самою діяльністю большевицької агентури. Большевицька агентура є тільки одним із багатьох інших чинників. Правда, вона, хоч і найменша числом своїх робітників, єдина діє свідомо, та все таки являється тільки одним із багатьох інших факторів.

В чому ж тоді річ?

В загальному табір ненависників революційної ОУН можна за причинами їх психопатичного стану поділити на такі чотири головні групи:

1. Політичні невдахи, — провідники і члени політичних середовищ, що їх «ідеологія» та програма при зустрічі з життям збанкруту-

вали і не знайшли через те ніякої підтримки серед здорового загалу українського народу.

2. «Бувші» — одиниці, які важке положення українського народу в час другої світової війни використали для особистої наживи й на еміграції зустрілися з жертвами своєї «праці».

3. «Політичні сатаністи» — особи, які були в ОУН, або стояли близько неї, але, з різних причин, не знайшли в ОУН заспокоєння своїх нездорових амбіцій і тепер весь сенс свого життя бачать в оплюгавлюванні ОУН.

Зовсім окремо стоїть **4-та група большевицька агентура**.

Один із провідних діячів українського підпілля на рідних землях, маючи змогу переглянути лише частину української преси на еміграції після другої світової війни, пише про три перші групи так: «Українські опортуністи знають добре, що революційна ОУН є єдиною політичною організацією, яка повела правильну політику в часах німецької окупації України і після другої світової війни і тим стала єдиним дійсним речником українського народу. Вони знають теж, що Закордонні Частини ОУН є нерозлучною частиною ОУН, яка на рідних землях несе весь тягар революційної боротьби і є основою збройної боротьби українського народу проти окупанта. І тому ненавидять усі революційну ОУН так, як ненавидить зловний каліка, свідомий своєї імпотенції, кожному здорову людину».

Кожну із вичислених груп ми проаналізуємо окремо.

Чия вина у Азії?

Ціла Азія підмінована або підірвана комуністичними рухами переживає сьогодні часи політичної непевності і стоїть перед невідомим майбутнім. Експерименти в Кореї, Тибеті та Індокитаї творять неясні перспективи, а то й дефеїзм серед інших азійських народів. Недаром 13 азійських держав звернулися з проханням до червоного Китаю не переходити 38 рівнолежника, маючи на меті тим чином зберегти якое хоча сповидний мир, або відтягнути остаточну розв'язку на дальше. На віримо чи така розв'язка щось їм допомогла б; знаємо напевно, що 38 рівнобіжником комуністичної навали не задержати. Тим разом треба дати щось більшого,

щоб зберегти ще на якийсь час свою шкіру.

Не дивно що часто всі питають себе: хто ж тут винен?

Відповіді має сміливість американський посол Walter H. Judd, який у великій мірі вину приписує самим ЗДА.

Вина полягає в тому, що ЗДА від 1931 року толерували напад Японії на Манджурію, а заінтервеновали вже зовсім пізно, на інші напади Японії, що привело своєю дорогою до Перл Гарбору.

Дальшою провиною ЗДА було це, що допущено москалів до голосу в Манджурії після того, як вони під кінець війни включилися до боротьби з Японією і «перемогли» її.

Корейські історії і ентузіясти миру

26. 6. 1950 року холодна війна змінила свої форми. Зміна позначилася тим, що поза досюгочасними дієвими особами в Лейк Саксес у війну включилися дивізії з танками, літаками і іншими необхідними матеріялами. Від тоді і до сьогодні корейська історія записала для себе кілька важливих зворотніх пунктів.

Корейська країна і її нарід що їх під сучасну пору червона Росія вибрана кріликом в експериментах своєї модерної імперіялістичної політики, переносять весь тягар і пробу майбутньої великої розправи. Але не тільки до самої Кореї відносяться ці події що вже майже пів року там відбуваються Корея — цей політичний барометр другої половини 1950 року — яскраво відзеркалює становище багатьох країн Заходу по відношенні до агресії, свободи народів і до російського червоного імперіялізму зокрема. Вибухи бомб у Кореї, що

повинні всім ще вільним народам припадати велику небезпеку московського комунізму, не вплинули на зміну політичного настановлення багатьох паціфістично настроєних політиків Заходу. Політика «ховання голів у пісок» і «миру за всяку ціну» привела до ще більшого і дальшого поширення агресії і до посилення наступу.

Коли у вересні, цього року, большевики думали самими лише корейськими руками загарбати для себе цю країну і були вже близько кінця реалізації цього пляну, тоді висадкою нових сил ЗДА на корейський континент та підкріпленням їх з боку інших держав було створено т. зв. зворотній пункт, яким долю Кореї порішено в іншому напрямі. Коли лише ген. Мек Артур зробив обіцянку своїм воякам, що вони святкуватимуть Різдва вже дома, (після закінчення «поліційної акції» у Кореї, очевидно), стався новий зворотній пункт, який тим

разом зробили «добровольці» з Китаю.

Нас не цікавить скільки ще зворотніх пунктів буде зроблено у Кореї, ані не цікаве нам те, чи боронитимуть там престиж ООН чи ні; важним являється тут факт, що обвинуваченого беруть за договірну сторону. Дивовижно виглядають також намагання багатьох ентузіястів миру, що пробують цей «конфлікт» (а не історичну долю цілого корейського народу) полагодити дорогою договору і політикою уступок перед тим же агресором, що на іронію всім, почав вже другу агресію в Тибеті. В ентузіястів миру вистачає ще совісті відвигати вдруге концепцію 38 рівнолежника, зон і сфер впливів.

Але на ділі, така політика вже і самим большевикам не подобається. Кремль прямує безупину до цілковитого опановання світу.

Горе тим, що цього не бачать.

Після того прийшла Ялта, де міжнародним договором призначено большевикам права у Манджурії. Пізніше прийшов поділ Кореї 38 рівнобіжником, що виявився зовсім нежиттєвим і протиприродним. Дальша вина ЗДА в тому, що не було підготовано жодної армії в південній Кореї для захисту перед зовнішньою агресією. Большевики перехитрили тут усіх, бо за 5 років зуміли вишколити і до зубів озброїти першорядну північно-корейську армію. Виною ЗДА було також і те, що в червні 1949 року забрано всі окупаційні війська з Південної Кореї. А вже угробленням американської далекосхідної політики було це, що 5 січня 1950 року президент Трумен заявив що ЗДА ніякий спосіб не думають давати воєнної піддержки національному Китаєві в його боротьбі з червоною навалюю, — тим самим китайцям, що 23 роки воювали з комуністами і вкінці улягали перебільшуючим силам. А Ечісон припечатав це сказавши: «ми ні в якому разі не дамо себе втягнути у мілітарні дії зв'язані з островом Формоза»...

Лише стільки помилок знайшов Walter H. Judd.

Напевно їх було більше!

Політичні вихиляси

Коли з залученням большевиками китайських комуністичних сил у корейську війну становище для збройних відділів ООН стало загрозливим, думки в західному світі з приводу того роздвоїлися: одні обстоюють неуступчивість, вдержання Кореї по стороні ООН, мобілізацію всіх сил до оборони і збройну відповідь новим агресорам, — другі залякані, говорять про замирення навіть коштом престижу ООН, задержанням двоподілу Кореї, створенням відмілітаризованої зони при кордонах Манджурії і т. ін.

Коли президент Трумен висловив думку про евентуальне ужиття атомової бомби, прем'єр Клеменс Етлі постановив поїхати до Вашингтону, щоб там на місці придушити трохи піднесений воєнний настрій. Щоби самому «не загальнопуватися» він перед тим відбув нараду з французьким прем'єром міністрів і міністром оборони, на якій поконсультувався про засадничі позиції і становище в зв'язку з новими подіями в Кореї. Після наради ці позиції опубліковано для того, щоб всі зна-

ли з яким наміренням Етлі їде до Вашингтону. Це було: не вступати у війну з Китаєм; відтягнути сили ООН на південь Кореї і створити неутральну зону здовж манджурської границі щоби гарантувати ненарушеність китайської території; негайно вступити у переговори з СССР в справі припинення воєнних дій; в крайньому випадку залишити Корею Китаєві і не вмішуватися більше в азійські справи, щоби мати все в безпосередній увазі Європу з огляду на її важливість.

Після наради з прем'єром Етлі президент Трумен приступив до реалізації заходів для скріплення оборони країни і всіх ще вільних держав проти комуністичної агресії. Проголосив надзвичайний стан в ЗДА і доручив створити уряд мобілізації оборони країни, який мав би тричі збільшити армію і воєнний потенціал країни. В промові заявив, що ні на крок не поступиться комуністичній агресії, і що не буде ніколи поблажливим супроти міжнародного комунізму, бо угодовством миру не купити. В цих

Проголошення надзвичайного стану в ЗДА

Дня 15. 12. 1950 року у своїй промові до народу президент Трумен оголосив надзвичайний стан в ЗДА. Причиною оголошення надзвичайного стану є безпосередня загроза країні зі сторони світового комунізму. В промові Трумен заявив що ЗДА не мають агресивних замірів супроти жодної країни світу і що ЗДА ще сьогодні готові шляхом зговорення встановити в світі мир. ЗДА будуть уживати всіх заходів щоби оминути війни — але рівночасно ЗДА не поступяться ні на крок перед ворожою агресією і не підуть супроти неї шляхом послаблявості. Миру не можна досягнути угодовством.

Дальше президент Трумен проголосив чотири головні точки програми дії на час надзвичайного стану:

- 1 — «Ми nadalше будемо обстоювати і піддержувати, навіть коли треба — силою зброї, принципи ОН — принципи свободи і справедливості.
- 2 — Ми будемо співпрацювати, як до сьогодні, з вільними народами світу над спільною обороною.
- 3 — Ми розбудовуватимемо нашу армію, флоту і летунство і продукуватимемо більше зброї для нас і для наших союзників.
- 4 — Ми будемо розбудовувати наше господарство і вдержуватимемо його у рівновазі».

Слід відмітити, що рівночасно з проголошенням надзвичайного стану в ЗДА, пороблено вже перші заходи по здійсненні наміченої на цей

потягненнях, як також і в операціях у Кореї не видно ні одного з благородних намірень Етлі, договорених перед тим з його французькими колегами.

А коли Етлі повернувся до Лондону, то пресовим агентам заявив, що без огляду на різне геополітичне положення країн, (ЗДА і Великої Британії), в сучасній політиці досягнуто однозгідність.

В дальших заявах не скрив він одного: «шкода що ОН не пішли раніше за пропозицією Великої Британії і не зупинили військ у Кореї на 160 кілометрів перед манджурським кордоном», та «треба було прийняти червоний Китай до ОН».

Наука пішла в ліс! . . .

час програми. Створено «Уряд для мобілізації оборони», який очолив дотеперішній голова електрифікації Чарльз Е. Вільзон і який матиме широкі повноважності та завдання реалізувати план оборони.

Президент Трумен одержав широкі надзвичайні повноважності до переключення політики і господарства країни на воєнну стопу.

Така постава ЗДА з огляду на витворений стан одиноко правильна. Шкода лише що так пізно. За час нецілої половини року ЗДА були два рази подіяма заскочені і

спровоковані до війни. Це катастрофічні наслідки кількарічної поблажливості, оспалості, потурання комунізму, як також неминучий наслідок абсолютної нездарності апарату оборони ЗДА, що не спромігся на своєчасне розкриття комуністичних агресивних плянів у Північній Кореї перший раз, і таких же у Манджурії другий раз; також і на дальше ЗДА не сподіються що їх чекає зі сторони недавнього симпатичного союзника. За це треба платити тепер не тільки мільярдами, але й кров'ю.

З поезій революційного підпілля:

М. Боеслав

Пісня про заграничний рейд курія Прута

Грає серце завзяте у грудях,
Розкипілась гартована кров
Горда пісня закутих розбудить,
Бо співають мечі месні знов.

Йдуть когорти бравурні, мов буря,
Іде слава на вістрях у світ.
Задрижала на катові шкура,
Пише зброя майбутньому міт.

Гомонять верховини промами —
Задудніла словацька земля.
Прут хоробрий із Гніву синами
На бенкетах кривавих гуля.

Гей, вставайте, словаки, за волю!
Україна покаже вам шлях!
О, не ждїть від тиранів ви долі,
Гнів священний тотуйте в серцях.

Не ловіться на слово й примани —
Ката стрїньте завзятим мечем!
Бо як сяде комуна над вами,
Море крові і слів потече.

Гляньте, браття, на наші колони
І гартуйтеся у нашій душі.
Рвїть до волі грізні перепони,
Станьте з нами до бою усі!

О, працай же нас, братній народе,
Слово Правди ми далі несем.
Тільки зброя вам щастя народить,
Честь і волю цїніть понад все.

Чуеш, Мати, свята Україно, —
Вже дзвенить Твоє Слово в Польщі.
Лине пісня орлом по руїнах,
Тріумфують повстанські мечі!

Кремль шалїє і пїниться з люті —
Посила у погоню орди.
Доведеться, звірі, вам почути
В пащі смерти свій крик неедин!

І бої гомонять за боями,
О, не зможеш, опирю, ти нас!
Бог, і Правда, і зброя із нами,
Й командира залізний наказ!

6. 3. 1947 р.

РАНО

Золотогривий кїнь копитом дзвонить
Об небо свіже, чисте, голубе,

Пахуча зелень в перламутрах тоне...
Хоробрий день благословить Тебе,
Моя Вітчизно.

І я благословлю Твої хоробрї руки
І меч Твій праведний, грізний в боях.

Я серце викину қатам на муки,
Хай радісно віта душа моя
У Тобі вольній!

10. 11. 1949 р.

За що?

Мгр. Василь Гоґоша з родиною вже кілька місяців сидить на ізоляційному острові ЗДА без суду

«Наші вороги: комуністи, бандерівці партизани. Потенціально найнебезпечніші бандерівці... За всяку ціну їх знищити!» — Ось витяги з таємної інструкції гітлерівської поліції в Україні, виданої в листопаді 1942 року.

Для гітлерівської Німеччини в Україні найнебезпечнішими були українські націоналісти. Не большевики, але українські націоналісти-самостійники.

Такими ж найнебезпечнішими теж для большевиків є «бандерівці»...

Такими вони були і будуть для кожного окупанта України! Для кожного хто є ворогом державної незалежності і людських прав українського народу!

Ясне і зрозуміле.

Але дивне і зовсім незрозуміле для нас є те, що на американському ізоляційному острові біля Нью Йорку біля підніжжя статуї Свободи (що за іронія?!), сидять дві українські родини. З прикрістю довідуємося, що однією з тих родин є родина мгр. Василя Гоґоші, відомого українського громадянина. Вже більше як пів року мгр. Гоґоша є «ізольований» разом з дружиною і дитиною на вільній землі Вашингтона. А як дового триватиме ще ця ізоляція?

Демократичні закони, мабуть, такі, що їх можна різно нагинати, залежно від волі і потреб їх інтерпретатора.

Відомі нам випадки, що гестапівці в концентраційних таборах тримали українських жінок з маленькими дітьми (хочби випадок з панєю Лебиль-Гнатківською), але щоб у вільній демократичній країні тримали «ізольовано» (хочби навіть з комфортом) жінку з дитиною за «провини» батька зовсім без судового прослідження справи і доказаної «вини» — це справді дуже прикрий і незрозумілий факт.

Звичайно, якщо хтось провинився супроти державних законів, його арештовують, протягом певного визначеного законом часу ведеться слідство, і передається справа до суду. Отже, чому не зроблено цього з мгр. Гоґошою? Чому коли він провинився, не переведено в його справі слідства у встановлений американськими законами час і чому не передано його справи до прокуратури?

Отже чим, на підставі законів ЗДА, провинився цей громадянин в час його подорожі через океан? Бо ж до еміграції його допущено і жадних закидів не було!

Друге питання: яка провинна мгр. Гоґоші і що йому закидають?

Закидають те, що закидали і за що розстрілювали без суду українських самостійників гітлерівські опричники, за що розстрілює тепер большевицьке МГБ — МВД, за що мучили в концтаборах Німеччини і за що мучать в таких же концтабоах Сибіру: за підозріння в приналежності до ОУН! Його «ізольовано», мабуть, на донос якогось большевицького агента або іншого підлого, «за ради лакомства нещасного», сексотатце далеко до часу, коли зачав діяти закон про безпеку країни, проти комунізму й тоталітаризму. Досі не відомо, щоб «ізольовано» когось з агентів МГБ, що поїхали туди з Німеччини (а їх поїхало хіба чимало?).

Ще всім нам перед очима ті всі зусилля українських колишніх політ'язнів і української преси, щоб віддати в руки справедливості воєнного злочинця, злочинця проти людства, ката українців, большевицько-гестапівського агента Вірзінга. Тоді американські суди заявляли, що це не їхня компетенція. (Він був високим урядником в ІРО, і може же чимсь?) Ате донос вуличного жида на українців Світенків вистачав, щоб їх, не зважаючи на протести всієї української еміграції, видати комуністичній Польщі. Подібно з мгр. гоґошою: його ізольовано зараз по виході з корабля на американську землю, а його «провиною» могло бути лише те, що він любить свою батьківщину і що ціле життя готов просвятити для боротьби з найбільшим ворогом не тільки України, а цілого людства, — з московським большевизмом. Його тримають без суду довгі місяці, тоді як інших, винних, не займають, пояснюючи це браком компетенції.

Коли зіставити ці два факти з собою, то виявиться спритну роботу «спеців» від українських справ, які невпинно віддано над тим працюють (раніше за марки, тепер за долляри), щоб виконати замовлення їх дійсних роботодавців.

Такі «специ», як бачимо високо цінені й в американців.

Випадок з мгр. Василем Гоґошою мусить, одначе, ще довго стояти всім українським революціонерам за приклад того, що таємна гітлерівсько-енкаведівська інструкція, де говориться: «Потенціально найнебезпечніші бандерівці! За всяку ціну їх знищити!» — завжди актуальна не тільки по той бік залізної заслони, але-багато її завзятих прихильників і наслідувачів є й в інших частинах світу і то там, де найменше можна було того сподіватися.

(Всі часописи проситися передрукувати)

В обличчі небезпеки

Кінець 1950 року, п'ять літ після капітуляції гітлерівської Німеччини, позначається крутим зворотом альянтської політики супроти Німеччини. Цей зворот, подиктований очевидно зовнішніми умовами, ніяк не можна вважати за зміну настановлення альянтів до Німеччини на підставі внутрішнього їх переконання в правдивість такої

зміни, лише за вимушену уступку, зумовлену загрозою сповіданої агресії в Європі.

Довго протиставились такій політиці англійці та французи, аж врешті перестали і дозволили на участь німецької республіки її власними військовими відділами як рівнорядного чинника, у Північно-Атлантійському оборонному пакті.

Німці, користаючи зі запрошення, «знайшли собі ціну» і вимагають більше як їм належить: знесення окупаційного статуту, ануляції старих довгів, створення німецького верховного військового командування, — це ціна, за яку можна альянтам «купити» оборону Європи. Так треба тепер платити за по-блажливості у політиці.

Листівки українського підпілля в Краю

Воля народів!

Воля людини!

ЯК ЗАГИНУВ начальник Рогатинського РО МГБ — — капітан Аносов?

Для 28. Березня 1947 р. в м. Рогатин
капітана МГБ Аносова, начальника РО МГБ.
Хто ж убив капітана Аносова?
Ми відкриваємо т.
Капітана Аносова
Михайло Йосифович
р. зу. аєвськ. вчуєт.
стає вийшов від ад.
Уже, кожен в околиці
ха халасетий ніс г.
мови з Довгим, що
ряди. Довгий МОЖЕ
ЧИ МГБ. "Сергій"
сказав Рогатинськ.
пора МГБ Бугаєв.
НАКАЗ ЄВІ
ЧАЛЬНИК МГБ
Лором МГБ Бугаєв
(вільнодумник УМГ)
В розмові з аєвськ.
чав, що коли б Довг
жодному внаслідок
Аносова вляди в.

За Українську Само-
Соборну Державу!

Московсько-большевицькі окупанти насильно вивозять Ваші рідні на територію в Сибір і Казахстан. З другої сторони — вони насильно на українські землі колонізація росія, при допомозі яких хочуть перетворити Україну в колонію Москви.

Ви не можете дозволити, щоб земля Ваших батьків, Ваші рідні села і місто опинилися в руках

Україтанді! Поборейте з новою рішучістю московських імперіалістів — колонізаторів України! Виганяйте їх з кожного куточка української землі! Не прощайте їм харчи і інших зверхів до життя! Для них місце в Росії, а не в Україні!

Гонять російських займанців доти, доки Ваші рідні не повернуться додому на рідну землю!

Моч

За Українську Само-
Соборну Державу!

Воля народів!
Воля людини!

УКРАЇНЦІ!

В цім явищвидшого знищення українського народу московсько-большевицькі окупанти улаштували нову комедію — "добровільне" переселення в східні області України. Большевицкам байдуже не про ущасливлення Вас, але щоб легким коштом, при малих зусиллях видунути Вас із рідних хат і вивести з працьотвської землі, отримати з рештків майна, послабити нашу національно-визвольну боротьбу і звері-

вити тут своє панування. Не на Україну завезуть Вас, а на дальні роботи в далекі пустині Азії і тайги Сибіру, а мумуви кинуть на в'исорубку до Китаю. На Ваші землі нашіють російських колоністів.

Не доб'ється обманути підлому підступові Сталіна! Не покидайте батьківської землі! Все ж один, сміло і відважно ставте опір переселенним акціям корогал! Ховайте своє майно і скривайтеся!

Смерть московсько-большевицьким окупантам України!
Хай живе національно-визвольна боротьба українського народу!

Березень, 1950 р.

УКРАЇНСЬКІ ПОВСТАНЦІ

ДО ВІДОМА ВСІМ!

свої власні зволати безвечно знищувати Аого. Не
людишких прав можемо дозволити безбездешкодно пере-
овько-больше: торизвали українську землю в колонію
токо глобальн: Москви.

імперіалістична політика сталінської
в жовтні 1947 р. жакі зродила сивкавську часть украї-
в центрі Сибі: ського народу. Воно о волю,
тільки украї: ми, українськ
не вирішання, о
злочинне

Воля народів!

Селяни!

Сталінські окупанти приготавлиють для Вас колгоспне ярмо!
НЕ ЙДІТЬ ДО КОЛГОСПІ!
НЕ СЛУХАЙТЕ ОБЛУДКІ ПРОВАКАДІН
СТАЛІНСЬКИХ ПАРАЗИТІВ!
Замість представителів тероросії нейді
Хай живе вільний селянин в Українській
Самостійній Соборній Державі!

Воля людини!

РОБІТНИКИ!

Сталінські чиновники заставляють Вас виконувати непосильні
роби. Ви часто голодні, обдурені, виснажені, мусите працювати
в шлюбі кусень чорного хліба на прожиток для себе і сім'ї.

Сталінська влада дбає не про Вас, а про свої імперіалістичні
ни. Боріться проти сталінсько-большевицьких імперіалістів і
підступові за Українську Самостійну Державу і за державну
власність і соціальне визволення всіх поневолених Москвою
одів.

В Українській Державі Ви будете співласниками фабрик, буде-
кати восьмьгодинний день праці, високу заробітну платню, все-
бонна забезпечення і повну національну й особисту саоб.ду.
ХАЙ ЖИВЕ ВІЛЬНЕ РОБІТНИЦТВО В УКРАЇНСЬКІЙ ДЕР-
ВІ!

УКРАЇНСЬКІ РЕВОЛЮЦІОНЕРИ

В друкарні ОУН ім. І. Калитовця — Логанів.

Вміщуємо фотокопію кількох пропагандивних листівок у зменшеному форматі, що характери-
зують пропагандивну діяльність Організації Українських Націоналістів на Рідних Землях

На Визвольний Фонд зложили:

Петро Лисий (ЗДА) 2 долари.
 15. 10. 50, на христинах у п-ва Цурків зложено на
 УПА 41 доларів.
 15. 10. 50, на академії УПА в Торонті, влаштованій
 осередком СУМ і Філією ЛВУ зложено 143,75 доларів.
 В Брендфорді на святі УПА, збірка 14 доларів.
 На христинах у п-ва Сидорів, збірка — 15 доларів.
 Передав пан Царик.
 На весіллі у п-ва М. і В. Левицьких в Едмонтоні
 зібрано 20 доларів. Передав пан Івахів.

На Пресовий Фонд „Сурми“ зложили:

Арсен Олійник (ЗДА) 2,40 доларів.
 Пашин Іван (Англія) 0,14 ф. ш.
 Яцик Іван (Англія) 0,10,0 ф. ш.
 Когут А. 2,01,6 ф. ш.
 Біголовський О. 0,05,0 ф. ш.
 Щиро дякуємо.

Справлення помилки

В попередньому числі «Сурми» за листопад 1950, на
 першій сторінці журналу у листі поляглих на Рідних
 Землях, прізвище Терашковець надруковано з помил-
 кою. Має бути **Тершаковець**.

В цьому ж числі на п'ятій сторінці у вірші «Ні» в
 передостанній строфі, у третій лінії надруковано «То
 значить — на горло їй ступає», — а має бути: «То знай
 — на горло їй ступає».

Автора перепрошуємо.

Вже появилась в розпродажі нова
 крутянська серія поштових марок

Підпільної Пошти України

Готуйтеся серія сл. п. ген.

ТАРАСА ЧУПРИНКИ

Замовляйте і поширюйте їх серед
 своїх і чужинців

На всі Ваші святочні побажання,
 що їх висилаєте, наліплюйте марки

Підпільної Пошти України

Вже готується

Річник Сурми за 1950 рік

Його можна вже замовляти в Адмініс-
 трації Сурми

С у р м а

видання Закордонних Части ОУН

боронить позицій українського націоналізму
 поборює большевизм у його явних і прихованих формах
 інформує про визвольну боротьбу українського народу
 приносить відомості про боротьбу в світі з небезпеками
 большевизації
 освітлює з становища визвольної революції перебіг
 світових подій

Не знищуйте прочитаної „Сурми“!

Перешліть знайомим!

ІЗ ЗМІСТУ:

До становища в СССР
 Перемога національної ідеї
 Большевики і національне
 питання
 »Да мінуєт нас чаша сія . . . «
 Дещо до майбутньої бakte-
 ріологічної війни
 Про фронт ненависників
 ОУН
 МІБ в Києві

ЦІНИ ЖУРНАЛУ «СУРМА»

	одне число:	річна передплата:
Німеччина	0,50 марок	6— марок
Англія	8 пенсів	8 шилінгів
Австралія	8 пенсів	8 шилінгів
ЗДА і Канада	0,10 долара	1,20 долара
Бельгія	5 франків	60 франків
Франція	25 франків	300 франків.

Інші країни — рівновартість по відношенні ам. долара.

Вже продаються картки-
 поштівки із скульптурою
 сл. п. ген. Тараса

Чупринки

Поширюйте їх у цілому світі

Марксизм — опіум для відірваних від мас інтелігентів!

Ціна 50 пф.